

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVİRİMCİ, ANTİKAPİTALİST HAFTALIK GAZETE

SAYI: 377 ■ 9 Ekim 2009 ■ 2 YTL

IMF toplandı, dolar çöktü

Kapitalizm krize çözüm bulamıyor

Paranın efendileri İstanbul'da toplandı. Devlet başkanları, maliye bakanları, ekonomi, bürokratları, IMF ve Dünya Bankası'nın 13 bin görevlisi ve şirket temsilcileri krizi çözmek yönünde hiçbir öneri ileri süremedi.

Başbakan "daha adil bir dünyadan" bahsetti. Toplantıdakilerin dışarıdaki protesto seslerini duymalarını istedi. O sırada bir kilometre ötede polis IMF karşıtlarını gazla boğmakla meşguldü. İshak Kalvo, gazdan dolayı yaşamını yitirdi.

Dünya Bankası başkanı gelecek yıl krizden dolayı 59 milyondan fazla insanın işsiz kalacağını ve 50 bin bebeğin öleceğini söyledi. İklim

değişikliğinin getireceği felaketten de bahsetti. IMF'nin "sosyalist başkanı" yoksulluktan, insanlığın sorunlarından bahsetti. Kimileri bankaları suçladı.

Krizin sorumluları, milyonları işsiz ve aç bırakanlar aslında sistemin çöktüğünü itiraf etti. Dünyanın işçilerine, yoksullarına önerdikleri ise işlerin eskisi gibi devam etmesiydi. İstanbul'da kapitalistler krizi konuşurken altın ve borsa yükseldi, dolar ise tarihi bir düşüş yaşıyor.

IMF, direniş, kapitalizmin krizi üzerine yazılar 2, 3, 5, 8, 9, 11'de

Kitlesel bir sol partinin şimdi tam zamanı

ŞENOL KARAKAŞ

sayfa 6-7

MEZOPOTAMYA SOSYAL FORUMU

Birlik, çeşitlilik, direniş

YILDIZ ÖNEN

sayfa 7

VARŞOVA GETTOSU KOMUTANINI KAYBETTİ

CAN IRMAK ÖZİNANIR

sayfa 10

MARKSİZMİ 2009

29 EKİM - 1 KASIM İSTANBUL - DEVİRİMCİ SOSYALİST İŞÇİ PARTİSİ

Kapitalizmi tarihe gömelim!

DSİP'in ev sahipliğinde düzenlenen, ancak bir çok farklı akım, kampanya ve hareketten gelen konuşmacıların katılacağı Marksizm 2009 toplantılarında dünyanın ve Türkiye'nin sorunları ile

sosyalizm tartışılacak. 11 başlıkta 28 toplantı gerçekleşecek.

Marksizm 2009 tüm sosyalistlerin, antikapitalistlerin katılımına açıktır. Destek için davetiye almanız yeterlidir.

www.marksizmfestivali.org

- 21. yüzyılda Marksizmin güncelliği
- 1 yıl sonra kriz bitti mi?
- Emperyalizm ve küresel ekonomik politika
- Faşizm nedir? Faşizme karşı mücadele
- Devrim ve devrim sonrası yaşam:
- Sosyalist toplumda yaşam
- Devrim nasıl bir şeydir?
- Kadınların ezilmesinin temelleri
- Kapitalizmin ahlakı ve LGBTT hareketi
- Kapitalizm iklim krizini çözebilir mi?
- 21. yüzyılda işçi sınıfı
- Yeni bir sendikal anlayış
- Kürt sorunu: Çözümün neresindeyiz?
- Demokrasi ve sosyalizm
- Ergenekon ve darbeler

- Kemalizm ve sol
- Küba: Devrimden sonra 50 yıl
- 1989 Doğu Bloku: Stalinizmin çöküşü
- Sinema ve ezilenlerin hikayesi
- Müzik ve isyan
- Aşağıdan sosyalizm
- Ekim Devrimi darbe miydi?
- Rosa Lüksemburg:
- Marksizm ve anarşizm
- Troçki'den sonra Troçkizm
- Stalinizm Leninizmin devamı mı?
- Politikada medyanın rolü
- Yeni bir sol
- Çin'den Mao'ya, Tianenman Meydanı'na
- Atölyeler, standlar, kısa filmler...

IMF'nin polisi şiddette sınır tanımadı

6 Ekim'de kitle örgütlerinin, emek hareketinin çağrısıyla Taksim'de IMF ve Dünya Bankası'na karşı toplandı. Taksim Meydanı'nda buluşan sendikalar, grevlerden, direnişlerden gelen işçiler, emekçiler, sosyalistler, antikapitalistler bir araya geldi. Aynı saatlerde milyonlarca insanı yoksullaştıran, işsizliğe sürükleyen kan emici örgütleri, IMF ve Dünya Bankası'nı protesto etti. Ancak IMF ve Dünya Bankası'nın heyetinin güvenliğini sağlayan polis teşkilatı; sermayeye olduğu kadar nazik değildi. Kitle örgütleri açıklamayı bitirdiği an, alandan dahi henüz çıkmamışken ve hiç bir uyarı olmaksızın bird-

en gaz bombalarını yağdıran polis, vahşice saldırdı. Ortada İstanbul Emniyet Müdür Yardımcısı Mehmet Altınok'un söylediği gibi sağduyulu ve orantılı polis müdahalesi değil, alandakilerin gaz bombaları, tazyikli su ve coplarla karşılaşması vardı. Eyleme katılmadığı halde 55 yaşındaki İshak Kalvo'nun ölümüne neden olan da, polis teşkilatının söylediği gibi gösteriye katılanlar değildi herhalde. Taksim Meydanı'nı attığı sayısız gaz bombasıyla "Beyaz Meydan" a çeviren, İshak Kalvo kalp krizi geçirdiği halde yolu açmayan polis bu trajik ölümün de sorumlusu aynı zamanda. O gün, onlarca kişi

polis tarafından göz altına alındı, yaralandı. Tüm bunların yaşandığı sırada zirvenin açılışını yapan Tayyip Erdoğan, daha adil bir dünyadan bahsediyor, "protestolara kulak vermek gerekir" diyordu ama Kongre Vadisi'nin dışındaki dünya hiç de adil değildi. Üstelik tüm dünyada artık istenmeyen bu örgütlere karşı emekçilerin çıkardığı sesin, şiddetle bastırıldığı protestoya kulak vermek pek mümkün olmasa gerek. Antikapitalist Blok'un da IMF'ye karşı sürdürdüğü kampanya ve 6 Ekim'de bütün IMF karşılarıyla beraber yapılan eylem polisin bu müdahalesine rağmen başarılı oldu.

Vatandaş değil faşist onlar

IMF'ye karşı sokağa çıkılan gün, polisin müdahalesine bir de örgütlü faşistlerin saldırısı eklendi. Elleri sopalarla IMF karşıtı gösterici avında polislerin yanında koşuran, "amirim" diye polislerle konuşan ve sokağa barikat kurduğu gözlenen bu grupları kimi medya kuruluşları vatandaşlar olarak yansıttı. Bu toplularda, IMF'yi koruma ve kollama duygularının yüksek olmadığı bu kadar aşikarken, "amir"lerine sadık olanların MHP'li ve BBP'li örgütlü faşistler olduğunu biliyoruz.

İçişleri bakanı masal anlatıyor

"Sendikacılara hiç bir müdahale yapılmadı. Sadece iki küçük grup vardı. Polise saldırıda bulundular. Elleri taş, bomba, vesaire, onlara ancak su, gaz sıkıldı. Normal işçilere hiç müdahale edilmedi. Ekrana biraz görüntüler yansıdı onun için bilgilendirmiş olayım.

Polis sonuna kadar anlayışlı, tedbirli, hiç yaralanma olayı da olmamıştır." İçişleri Bakanı'nın bu sözlerini kimse inandırıcı bulmadı. Yanıt KESK Başkanı Sami Evren'den geldi: "Ben 11.20 gibi açıklamayı okudum ve son cümleyi bitirdikten sonra bize doğru gaz atıldı. Ani şekilde atıldı. Basın açıklamasına gelen insanlara dağılma süresi bile verilmedi."

Olan bitenleri canlı yayında tüm dünya izledi..

Dünya Bankası Başkanı: Gelecek yıl 50 bin bebek krizden ölecek

İnsancıl kapitalizm palavrası

IMF toplantılarının ilk gününden yine belirsizlik çıktı. Küresel sermayenin temsilcileri daha önce de G20 ve G8 toplantılarından da aynı tablo çıkmıştı. Türkiye Merkez Bankası Başkanı Durmuş Yılmaz'ın sözleri toplantıların özeti gibi: "Bu toplantılara damgasını vuran husus, [krizden] çıkma zamanı geldi mi, gelmedi mi?" bu konuyu tartışıyorlar. Ortaya herhangi bir fikir birliği çıkmadı. Bunun için de erken. Bu iş oldu, tamamen çıkıyoruz demek için erken."

Merkez Bankası başkanı bu görüşlerinde, yalnız değildi. IMF Başkanı Dominique Strauss-Kahn da aynı görüşte. Strauss-Kahn, 2010 yılında işsizliğin artacağını söyledi. "Aslında krizin bittiğini, bunu atlattığını söyleyemeyiz" sözleri ise, çözümsüzlüğünü ortaya koyuyordu. Üstelik, Strauss-Kahn'ın kriz konusunda daha da umutsuz olduğunu söylemek de mümkün. Dünya Bankası verilerine göre 90 milyon kişinin "ağır yoksullukla" karşılaşacağını söyleyen Strauss-Kahn, düşük gelirli ülkelerde bu durumun savaşa bile yol açabilecek boyutta olduğunu da ekledi.

Toplantıların diğer aktörü Dünya Bankası'nın Başkanı Robert Zoellick da açıklamaları ile IMF başkanının görüşlerine destek verdi. 59 milyondan fazla insanın kriz nedeniyle işsiz kalacağını ve 50 bin bebeğin krizden dolayı öleceğini açıklayan Zoellick de somut bir öneri anlatamadı. Zoellick, Dünya Bankası'nın yeni bir rol üstleneceğini ve 65 yıllık Bretton Woods sisteminin değişmesi gerektiğine değindiyse de, somut olarak bir yenilik modeli ortaya konmadı.

Yeni olan ne peki?

IMF Başkanı da, Dünya Bankası başkanı da, "yeni model" ve "yeni kalkınma" dan bahsetti. Dünya Bankası Başkanı, bu modelin temelini

IMF toplantısında "adil bir dünya" üzerine süslü sözleri edilirken az ötede Taksim'de Antikapitalistler "iş, iklim, adalet, barış, özgürlük" sloganıyla adil bir dünyanın yolunu gösteriyordu

"dengeli çok kutuplu ekonomik büyüme" olduğunu söyledi. Bu çok kutuplu büyümenin merkezi olarak Dünya Bankası'nı gösterdi. Fakat, bir yanlıştan hareket eden bu yaklaşımın krize çözüm olması mümkün değil. Çok kutuplu bir ekonomik büyüme anlayışı kısa vadede kapitalistlerin tahammül gösterebileceği bir öneri olsa da, kapitalizmin doğasındaki rekabet, "denge" tanıyabilecek bir zemine engel olacak başlıca sorun. IMF başkanı önerisini özetle, "açığı olan ülkelere daha fazla harcama" olarak tanımladı. Yoksul ülkelere yıllardır önerilen tasarruf ve kemer sıkma politikalarının bizzat işçi sınıfının temel haklarına ve toplu işten çıkarmalara yol açtığı; hatta bizzat krizleri tetikleyen temel faktör olduğunu da biliyoruz. Tasarrufu yapacak sınıfların, işçi sınıfı olduğu çok açık. Peki,

"fazlası olan ülkeler" harcamayı nasıl yapacak? Kimilerinin iddia ettiği gibi "yoksul ülkelerin" sırtından "zengin ülkelerin" işçilerine akacak bu paralar? Elbette ki hayır. Harcama yapmak, muhtemeldir ki IMF'nin önerisinde olduğu gibi, yaşam kalitesinin yükselmesi anlamına gelmiyor. Pek çok kamu hizmetinin ücretli hale gelmesi ve özelleştirmeler de harcamaların yükselmesi anlamına geliyor.

Mutluluk ve huzur: özelleştirmelerle

Toplantının açılış konuşmasını yapan Tayyip Erdoğan herşeyin temelinde insan olması gerektiğini söyledi ve ekledi "Amaç, insanın mutluluğudur, huzurdur." Peki, yeni liberal programları yıllardır hayata hızla geçiren hükümet, 'mutluluk ve huzurun' paran yoksa öleceğin, paran yoksa eğitim alamayacağını bir sistemde olmayacağını

bilmiyor mu? IMF gibi hükümet de yeni liberal politikaları uygulamaya devam etmekte ve hala savunmaktadır.

Yeni-yeniden-liberalizm

Toplantılar başlamadan da biliyorduk. Bizim için değişen bir şey olmadı. 13.000 kapitalistin birleştiği toplantıdan yine liberal politikalar çıktı. Yine yoksulluk çıktı. Toplantılarda konuşulan, bizzat küresel sermaye temsilcilerinin söylediği gibi, milyonlarca insanın yaşamı oldu. Aç kalacak, ölecek insan sayısı konuşuldu toplantılarda. Ve, kapitalizmin öldürmesine devam kararı çıktı. Önümüzdeki dönem küresel sermaye politikalarına ise dünyanın dört bir yanından mücadele sesleri yükselmeye devam edecek. IMF başkanının söylediği gibi: "Geçiş, kesinlikle kolay olmayacak."

İrem Nur Aksu-Ersin Tek

Slogan değil, yeni fikir gençler!

"Proleterlerin, kendi zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyleri yok. Halbuki kazanacakları bir dünya var. Bütün ülkelerin işçileri birleşin!" (Komünist Manifesto - Marx ve Engels)

Yıl 2009 ve bugün sloganlar biçim değişirse de içeri dolduran fikirler eski olduğu kadar güncel hâlâ. Marks ve Engels'in kaleme aldığı Manifestoda söylediği bu cümle gibi. Hala işçilerin kaybedecekleri hiçbir şeyi yok. Tıpkı kapitalizmin tarihinin de eski olduğu gibi, ama arada bir fark var, kapitalizm şimdilerde krizde!

Günlerdir IMF ve Dünya Bankası toplantıları rüzgarı esiyor İstanbul'da, onlar toplantılar yapıyor bizler sokakta yürüyüşler, basın açıklamaları. Antikapitalist hareketin bir parçası olarak dünyada olduğu gibi burada da ortak olan sloganları hep beraber atıyoruz. Antikapitalist Blok IMF ve DB'ye karşı sokakta "IMF Defol, bu gezegen bizim", "başka bir dünya mümkün" diyor. Toplantılar düzenliyor, alternatifleri ortaya koyuyor. Evet sadece "IMF defol" demekle olmuyor antikapitalistlik. Geçenlerde ATV Ana Haber'de IMF ve DB'ye karşı İstanbul'da "Antikapitalistler hazırlıklara başladı" başlığıyla verilen haberde, Antikapitalist Blok adına yaptığım röportaja Sabah gazetesi köşe yazarı Hıncal Uluç "slogan değil, yeni fikir gençler" başlıklı bir yazı yazmış. Şirketleri kurtarmak gerektiğini, eğer böyle olmazsa işsizliğin artacağını, ailelerin yoksullaşacağını ve bu sloganları atan rejimin artık iflas ettiğini yazmış özetle. "Diyelim öyle İrem, diyelim öyle" demiş Hıncal Uluç, söylediklerimize. Ben de böyle başlamak istiyorum cevabıma.

Diyelim öyle Hıncal, diyelim öyle...

Sondan başlarsak, bu sloganları atan rejimden kastettiğin sanırım SSCB. 1989 Berlin Duvarı yıkıldıktan sonra tıpkı Fukuyama'nın söylediği gibi çöken sosyalizm değildi. Çöken Stalin Rusya'sında yaşanan devlet kapitalizmiydi. Ve elbette bu sloganlar o rejimin değil, yazının başında da belirttiğim gibi hala güncel olan marksizmin sloganları. Doğru, Marks sistemi tahlil ederken IMF ve Dünya Bankası henüz kurulmamıştı. Ancak Marks kapitalist sistemin, bugün yeni liberalizm ve küreselleşme karşıtı olan antikapitalistlerin vurguladığı gibi insanlık dışı yöntemlerin kavranmasını ve çözümlenmesini bir arada sunmuştu. Bugün IMF ve Dünya Bankası'nın uyguladığı politikalar insanlık dışıdır. Daha dün IMF yöneticilerinin yaptığı açıklamalarda krize önlem olarak çalışanların maaşlarının düşürülmesi gerektiği söylendi. Şirketlerin kâr oranlarını yükseltmesi için piyasaya pompalanan paralar, sermaye birikimini sağlayan ve sattığı emeğinin karşılığını alamayan işçi ve emekçilerin, "yoksullaşan ailelerin" cebine girmiyor. Daha az paraya, daha fazla zaman çalıştırmak veya çalışanların sayısını azaltmak gibi yöntemler de kâr oranları azalan şirket-

lerin kurtulmasında ilk sırada yer alan önlemler arasında. Dolayısıyla şirketleri kurtarıırken işsizlik rakamlarında düşüş olacağını düşünüyorsan yanılıyorsun. Zaten IMF başkanı da kendi ağzıyla rakamların yükseleceğini söyledi. Nitekim bugün ABD'de yeni işsizlik rakamları açıklandı ve artış gözden kaçmıyor. Eğer onların söylediklerini dinlemek istiyorsan da gerçek değişmiyor. Bugüne kadar şirketler için milyarlarca dolar para harcandı, kriz bitmedi. Harcanan paralar yoksulların cebine de girmedi aksine onların cebinden çıktı.

Bir diğer mesele, krizin nasıl başladığı. "Kriz nasıl başladı" diye sormuşsun ve yanıtını eksik vermişsin. Kriz şirketlerin iflası ile başladı demek, şirketlerin neden iflas ettiği sorusunu arka plana itiyor. Ancak bu soruyu yanıtlamadan da çözüme ulaşmak mümkün değil. Rekabet içinde olan şirketler, daha fazla üretime geçer. İhtiyaç fazlası olan bu mallar tüketimle karşılanamadıkça stoklarda birikir. Şirketlerin kâr oranlarının düşmesine neden olur. Dolayısıyla şirketlerin iflasına neden olan bir sistem bütünü var. Bir de yazıda "insanlar ilaç parası bulamaz hale geliyor" demiş. Acaba neden? İlaçların temin edileceği sağlık sisteminin özelleştiriliyor olması mantığa aykırı olan kısım değil mi? IMF ve Dünya Bankası bugün 1980'lerden beri vahşice uygulanan yeni liberalizmin özelleştirme politikalarını devam ettirmek gerektiğini savunuyor. Yani özelleşen sağlık da eğitim de zaten sadece parası olanların erişebileceği hale geliyor. Yani işsiz kalmaya da işçilerin ve çalışanların kazandığı paralar bu imkanlara ulaşmayı zorluyor. Çocuğunu okutamiyor, ya da hastaysa ilaç alamaz hale geliyor.

Kendi yaşamına bak demiş bir de.

Kendi yaşamıma bakıyorum Hıncal, aileme de...

Genel tablodan farklı bir şey göremiyorum ama. Onların cebine giren paralar ile şirketlerin kasasına giren para arasında kocaman bir uçurum var.

IMF ve Dünya Bankası bir şey söylüyor, alternatifinin var mı? Varsa onları dinleyelim demiş. Var elbette.

Dinle Hıncal o zaman...

Nihai yanıt kapitalistlerin ütöpik sisteminin aksine oldukça basit: Kâr değil insan! Şirketlerin kârını değil, insanların hayatlarını merkeze alan bir sistem. Detayları antikapitalist hareket, yıllardır sosyal forumlarda ve bulabildiği her platformda tartışıyor zaten. Tartışılanları da sokağa taşıyor zaten. Tıpkı bizim bu günlerde Antikapitalist Blok ile sokağa taşıdığımız sloganlar gibi. Eğer ucuz bir taktiğe başvurmadı isen, Ekim sonunda yapılacak Marksizm toplantılarında da ne olduğunu öğrenme şansın var.

Henüz gitmediklerini düşünürsek bir kez daha eski ama güncel sloganı atıyoruz : IMF defol, bu gezegen bizim!

İrem Nur Aksu

Kürt açılımı duraklıyor mu?

Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin yeni yasama yılının açılmasıyla, birkaç aydır Türkiye'nin değişmez birinci gündem maddesi olan Kürt açılımı farklı bir döneme giriyor. Aylardır çeşitli kişi ve kurumlarla görüşmeler yapıp çözüm için zemin hazırlamaya çalışan hükümetin, artık yol haritasını -az ya da çok- açıklayarak somut adımlar atmaya başlaması bekleniyor. Ancak diğer taraftan, barış umudunu azaltacak gelişmeler de yaşanıyor.

PKK'nin ateşkes ilan etmiş olmasına rağmen TSK'nın operasyonlara devam etmesi, süresi bitmekte olan sınır ötesi operasyon tezkeresinin süresinin uzatılması kararının Bakanlar Kurulu tarafından meclise yollanması, DTP'li milletvekillerinin dokunulmazlık haklarına rağmen polis zoruyla ifadelerinin alınması için çıkan karar, meclisin yeni yasama yılı açılışında konuşan Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün bir kere bile Kürt kelimesini kullanmamış olması, taş attıkları gerekçeyle tutuklu yargılanan Kürt çocuklar için AKP'nin henüz hiçbir şey yapmamış olması, açılıma destek veren Hülya Avşar hakkında tuhaf gerekçelerle soruşturma açılması...

Kürt sorunu gibi bir ulusal sorunun kısa sürede çözülecek kadar hafif bir sorun olmadığı zaten biliniyordu. Barışa doğru atılan adımların yanında bazı geri adımların da atılarak, ağır aksak da olsa ileriye doğru bir yol alınacağı umuluyordu. Ancak son gelişmeler barış yanlılarının endişelerini iyice artırdı. Bu olumsuz gelişmeler AKP'nin Kürt sorununa yaklaşımının "sakat" olmasından mı kaynaklanıyor, yoksa AKP'nin gücü, süreci baltalamaya çalışanlara yetmiyor mu?

Süreci baltalamaya çalışanların baskısı şüphesiz ki çok etkili. Kendisinden beklediği gibi faşist çizgisini koruyan Devlet Bahçeli ve partisi MHP, merkez sağın da sağındaki konumunu netleştiren CHP ve siyaset üstü konumunu korumak için savaştan beslenen ordu ve bürokrasi... Tüm bu savaş sevdalıları süreci çıkmaza sokmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Ancak artık ne olursa olsun, AKP'nin bu güçlere boyun eğip süreci durdurmak gibi bir lüksü yok.

AKP'nin içinde de sorunu

doğru tahlil edemeyen ve çözüm yöntemleri konusunda yanılan milletvekilleri var. Ancak partisini rahatlıkla etkisi altına alabilen Recep Tayyip Erdoğan'ın partisinin son kongresinde yaptığı konuşma da gösteriyor ki Başbakan'ın ve hükümetin açılım konusunda bir tereddütleri yok ve hatta resmi ideolojiyle bağlarını tümüyle koparmış durumdadır.

Türkiye, Kürt sorununun çözümünde artık geri dönülemez bir noktada. Ve kendisini bu süreçte bağlayan AKP, ya Kürtlerin lider olarak gördükleri kişileri muhatap alarak ve atılması gereken tüm adımları atarak ileri doğru yürüyecek ya da tepe takla devrilip gidecek. Ya Kürt halkının tüm talepleri gerçekleşecek ya da savaş -belki de eskisinden daha şiddetli bir seviyede- sürmeye devam edecek.

Süreçte yaşanan en önemli sıkıntılardan birisi de AKP'nin solunda, Türkler arasında barışı ve adil bir çözümü savunacak bir sol partinin olmayışı. Sesini şöyle ya da böyle halka duyurabilen ve kendisini sol zanneden partiler ya milliyetçiliğe saplanıp kalmışlar ya da kemalizmin bayrağını sallıyorlar. Bunların sürece destek olmaları şöyle dursun, köstek olmaktan başka yaptıkları bir şey yok.

İşte bu yüzden, yıllardır dile getirilen yeni bir partiye, halkların kendi kaderlerini tayin edebilme hakkını savunan, savaş değil barış diyen, ölüm değil çözüm diyen, Kürt emekçilerle batıdaki işçi sınıfının kardeşlik, ama eşit koşullarda kardeşlik, içindeki mücadelelerine katkı yapan gerçekten sol bir partiye her zamankinden daha fazla ihtiyaç var.

Burak Demir

Meclis tezkereye evet dedi

DTP Eşbaşkanı Ahmet Türk, sınırötesi operasyonlara bir yıl daha izin veren tezkereyi mecliste eleştirdi:

"Her şeyden önce Meclis'in yeni yasama yılına savaş tezkeresiyle başlıyor olması ciddi bir talihsizliktir. Oysa TBMM'nin savaş kararı alan bir meclisten, barış yasalarını çıkartan bir parlamentoya dönüşmesi bütün yurttaşlarımızın ortak beklentisi ve özlemidir. Bu aynı zamanda sivilleşmenin de bir gereğidir. Parlamentonun sorun değil çözüm üreten, çatışma değil barışı geliştiren bir Meclis

olması gerekir ve beklenir. Ama ne yazık ki, sınır ötesi operasyon tezkeresiyle parlamentomuz bir kez daha askeri vesayetin altına sokulmuştur. Bütün parlamenterler de bilmektedir ki, yıllardır denenen ancak sonuç alınmayan sınır ötesi operasyonlar çözüm değil çözümsüzlük üretmiştir. İlk tezkerenin çıkartıldığı 2007 yılına kadar Türkiye Kuzey Irak topraklarına 25 kez sınır ötesi operasyon düzenlemiştir. 2007'de çıkartılan tezkereyle birlikte biri kara olmak üzere 100'ün üzerinde hava operasyonu yapıldı. Peki ne değişti?"

GÖRÜŞ

Açılım ve samimiyet

"Evet ama, AKP samimi mi?" Bu soruyu çok sık duyuyorum.

Solun TKP tarafından temsil edilen kesimi sormuyor bu soruyu elbet. Onlar zaten Kürt Açılımı'nın başarısız olmasını, savaşın devam etmesini istediği için, umurlarında bile değil. Onlara göre, zaten bir "açılım" filan yok. Sadece Amerikan emperyalizminin bir katakullisi var. Emperyalist dış güçler Türkiye'yi bölmeye çalışıyor, AKP de dış güçlerin maşası olarak bu bölme girişimini uyguluyor. Mesele basit.

Gel gör ki, emperyalistler Türkiye'yi niye bölmek istiyor, belli değil. Aradım, taradım, bu sorunun cevabını bulamadım. Bunlar gizli planlar olduğu için, emperyalist kaynaklarda bulamamış olmam doğal tabii. Ama anti-emperyalist kaynaklarda da yok maalesef. Direniş de gizli galiba!

Emperyalistler dünyanın karmakarışık, istikrarsız bir bölgesinde, bir dediklerini iki etmeyen, emperyalizme sadık kocaman bir ordusu olan, Türkiye gibi bir ülkeyi niye bölmek isteyebilir acaba? İstediklerini yaptırabildikleri uysal bir müttefiği niye parçalamak istiyor olabilirler acaba? Başlarına bela mı arıyorlar? Deli mi bunlar?

Irak'ta durumu altı yıldır hâlâ doğru dürüst yatıştıramamışken, İran her an başlarına yeni dertler açabilecekken, niye İsrail dışındaki tek sağlam müttefiklerini dağıtmak istiyorlar? İstikrarsız Ortadoğu'yu daha da istikrarsızlaştırmak ne açılan işlerine geliyor olabilir?

Bu soruların cevapları bulunamıyor, çünkü yok. Çünkü sorular anlamsız. Çünkü Kürt Açılımı emperyalistlerin oyunu filan değil. Açılım, Kürt hareketinin 25 yıllık mücadelesinin doğrudan sonucu. Ve bu mücadelenin, Türk devletine bu sorunu silah zoruyla çözemeyeceğini kabul ettirmiş olmasının sonucu. Ve geçen 29 Mart yerel seçimlerinde Kürt halkının ezici oranlarda DTP'ye oy vererek "muhatap" meselesini çözmüş olmasının sonucu. Emperyalizm ile hiç alakası yok.

Dolayısıyla, asıl dertleri misak-ı milli sınırlarını savunmak olan ve emperyalizmi bahane olarak kullanılan sözde solcu milliyetçileri bir kenara bırakalım.

"Evet ama, AKP samimi mi?" sorusunu soranlar, gerçekten barış isteyen ve AKP'nin bu girişimi sonuna kadar götürmeyeceğinden kaygılananlar.

Konuştüğüm Kürtlerin ve Kürt hareketinin taleplerini destekleyen Türklerin hemen hemen tamamı, hükümetin bu açılımı sonuna kadar götürmeyeceğinden kaygılanıyor. Açılımın ilan edildiği günden bu yana gerçekleşen olaylar da bu kaygıların haklılığını gösteriyor: DTP'liler tutuklanıyor, operasyonlar yapılıyor, "son terörist öldürülene kadar..." açıklamaları yapılıyor.

Kaygılanan ve AKP'nin samimiyetini sorgulayanların gözden kaçırdığı şu: Hükümetin samimi olup olmaması hiç önemli değil.

Hükümet tümüyle samimi olabilir, müthiş kararlı olabilir, farketmez, yine de süreci sonuna kadar götüremeyebilir. Süreci baltalamaya çalışanlar, ordunun bir kesimi, Ergenekoncular, CHP, MHP ve savaştan doğrudan çıkarı olanlar başarılı olup barışın gündemden çıkmasını sağlayabilir.

Öte yandan, hükümet hiç samimi olmayabilir, ama yine farketmez, çünkü açılımın gündeme gelmiş olmasını sağlayan etmenler hükümeti bu süreci sonuna kadar götürmeye zorlayabilir.

Kıscacı, mesele hükümetin samimi olup olmaması değil. Mesele, samimi olsa da olmasa da hükümeti barış doğrultusunda zorlamaya devam etmek. Yani önemli olan hükümetin niyeti değil, bizim ne yaptığımız. Hem Kürt hem Türk illerinde barış talebi güçlü bir şekilde yükselmeye devam ederse, barış olacak; yükselmezse, hükümet sıkıştığı yerde geri adım atacaktır.

Roni Margulies

DİSK başkanına sekiz kurşun

DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi 5 Ekim'de sendika genel merkezine gelen bir saldırgan tarafından sekiz kurşunla yaralandı.

Olay sırasında Süleyman Çelebi'nin yanında bulunan DİSK Genel Sekreteri Tayfun Görgün, sahte kimlik kullanan saldırgan Cahit Tunçbilek'in para istediğini, Çelebi'nin "ne parası?" sözünden sonra silahını boşalttığını belirtti.

DİSK Genel Merkezi ise yaptığı açıklamada şöyle dedi: "Bu saldırının gerçek nedenlerinin en kısa sürede açığa çıkarılmasını biz de bekliyoruz. Sayın Çelebi'nin de sağlığına kavuşur kavuşmaz bu

konuda gerekli açıklamayı yapacağını buradan ilan ediyoruz. Spekülatif yaklaşımların son bulmasını diliyoruz, tüm DİSK'lilere ve emekçilere soğukkanlı olmalarını telkin ediyoruz."

Saldırgan eskiden sol bir örgütten hapis yatmış, ikinci kez cezaevine girdiğinde suçu eroin satmak. Kardeşinin kimliğini kullanan, ruhsatsız silahıyla çok sayıda mermiyle DİSK'e gelen saldırgan tutuklandı.

İstanbul Valisi ve Emniyet Müdürü'ne göre ise bu bir "terör saldırısı" değil. Aynı siyasi değil adli bir olay.

DİSK Genel Başkanı

Kemal Türkler 1979 yılında kontrgerilla tarafından vurularak öldürülmüştü.

Maden işçilerinin lideri sendika başkanı Şemsi Denizer, yakın koruması tarafından vurulmuş, katil para meselesi nedeniyle öldürdüğünü ileri sürmüştü. Daha sonraysa tetikçinin MHP ve mafyayla ilişkili olduğunu gösterdi.

Geçmişte CHP üyesi olan Süleyman Çelebi'nin son dönemde yeni ve kitlesel sol partinin gerekliliğini savunuyordu.

DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi'ye yönelik saldırının gerçek nedenleri mutlaka aydınlatılmalıdır.

Kriz, direniş, grev, mücadele Fabrikalardan ve işyerlerinden

Darphane'de grev ilanı asıldı

Türk-İş'e bağlı Basın-İş Sendikası, damga matbaası ve Darphane'de toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamayınca her iki iş yerine de grev ilanını astı.

Darphane önünde geçen hafta yapılan eylemde Basın-İş Sendikası Şube Başkanı Levent Dinçer, işçiler adına konuşurken "Bu fabrikada 21 yıl önce de Basın-İş Sendikası grev yapmıştı. Bugün yine grev ilanımızı asıyoruz. Eğer 60 gün içinde bu tutumlarından vazgeçmezlerse greve çıkacağız" dedi.

Grevdeki E-Kart işçisi çalışmayı reddedince kovuldu

E-Kart işçileri grevlerinde ikinci haftayı geride bıraktılar. İşçilerden biri lokavt kanunu gereğince sadece bakım yapması gerekirken, patron zoruyla üretimde çalıştırılmak istendi. Çalışmayı reddeden işçi patron tarafından tazminatsız olarak işten atıldı. İşçiler Eczacıbaşı ortaklığındaki fabrikada grev kırılcılığı saldırısıyla karşı karşıyalar.

İZBETON'da grevin son gününde anlaşma

İzmir Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı İZBETON AŞ.'de yasal grev gününün başlangıcı olan 1 Ekim gününe kadar süren anlaşmazlık son günde çözüldü. İşçiler %20 zam talep ediyorlardı. İlk başta %10 zam öneren Büyükşehir Belediyesi'nin %18 zam önerisini Belediye-İş Sendikası kabul edince anlaşma sağlandı.

Tuna Öztürk

Başbuğ yetkisini fazlasıyla aştı

"Org. İlker Başbuğ'un her fırsatta siyasi alana bulaşıp görev ve yetkilerinin dışına çıkmasına artık bir DUR demenin zamanı geldi. En son Mardin'de bir sınır karakolunda tamamen görev alanının dışında yaptığı konuşmalar hakkında yarın cumhuriyet savcılığına suç duyurusunda bulunuyoruz. Bütün DurDe aktivistleri ve dostlarını basın açıklamasına davet ediyoruz."

Bu davetin ardından Ufuk Uras, Baskın Oran, Ahmet İnsel, Cengiz Alğan, Oya Baydar, Aydın Engin Sezgin Tanrikulu, Mebusa Tekay ve Mithat Sancar İlker Başbuğ hakkında yapılan suç duyurusunda bulundu. Başbuğ, Kürt açılımını baltalayan ve tekrardan çatışma ortamına dönülmesini yaratabilecek konuşmalar yapıyordu.

Suç duyurusunun üzerinden 24 saat geçmeden her biri ırkçılığa, milliyetçiliğe ve savaşa karşı olmasıyla tanınan muhalifler Türk İntikam Tugayı (TİT) tarafından ölümlü tehdit edildi. Baskın

Dünyanın çoğu ülkesinde insanlar genelkurmay başkanlarının adını bilmez. Ama Türkiye'de yaşayan herkes genelkurmay başkanını yakından tanır

Oran'ı uzun zamandır tehdit eden TİT'in Genelkurmay Başkanlığı'na bağlı Özel Harp Dairesi'nin kullandığı isimlerden birisi olduğu biliniyor. Bunun hatırlanacağını bilen TSK hemen açıklama yaptı ve Başbuğ hakkında suç duyurusunda bulunanlara yönelik tehdidi tasvip etmediğini söyledi. Sivil mahkeme,

Başbuğ'u yargılamak konusunda yetkisiz olduğu kararını vererek suç duyurusunu Askeri Savcılığa ilettiler. Askeri yargın ordu mensuplarını kollayan kararlarla tartışmalar yaratıyor. Grevdeki bir genelkurmay başkanı hakkında soruşturma açılmayacağı kuvvetle muhtemel. Tehditlerinse arkası kesilmiyor. Sesonline haber portalında 12 Eylül darbesini eleştiren makalesinin ardından Eren Keskin ölümle tehdit edildi. Sesonline haber sitesi ise Ergenekon yanlıların hedefi halinde.

Genelkurmay Başkanı hakkında ilk kez suç duyurusunda bulunulan bu ülkenin gerçek solcularıdır. Suç duyurusu ile bir mücadele başlamıştır. Tıpkı 2007'de emuhtıra'ya karşı Baskın Oran ve Ufuk Uras seçim kampanyalarının bu ülkede düzene teslim olmayan bir solu ayağa kaldırdığı gibi. Arkadaşlarımızın yanındayız, davanın takipçisiyiz.

Volkan Akyıldırım

G20 büyük bir çatı, ancak çözüm üretmiyor

Pittsburgh'ta geçen hafta yapılan G20 toplantısının en önemli yanı, yıl içerisinde üçüncü kez toplanmasıydı. Çok dikkat çekmeyen marjinal bir uluslararası kuruluş olan G20, gittikçe önem kazanıyor.

G20, 1999'da Asya ekonomik krizine çözüm bulmak amacıyla kurulmuştu. Avrupa Birliği ülkelerine ek olarak 19 ülkenin ekonomi bakanları ve merkez bankalarının üyeliğiyle birlikte sürdürülüyordu. Ancak kurum, 2008'te Londra ve Wall Street'teki çöküşü engellemeyi başaramadığında bu anlamdaki işlevini yitirdi.

Ekonomik krizin sonuçlarının taşıdığı ciddiyet G20'yi, son zirvenin sonucunda kendi kullandıkları ifade ile "uluslararası ekonomik işbirliği"ne dönüştürdü. Kasım 2008'te Washington'da, Nisan ayında Londra'da ve geçen hafta Pittsburgh'ta toplananlar bu kez eskisi gibi ekonomi bakanları değil, devlet yöneticileri idi.

Bu toplantılar G8 toplantılarını gölgede bıraktı. G8, 1970'lerin ortalarında savaş sonrası ortaya çıkan ilk büyük ekonomik krizi atlatmak üzere büyük batılı kapitalist ülkelerin işbirliği yapımlarıyla kurulmuştu. 1997'den sonra bu birliğe Rusya da katıldı.

Peki G20'de olup da G8'te olmayan ne var? Basit bir cevap: Çin. G20'nin bu şekilde önem kazanması, küresel ekonomik gücün paylaşımındaki değişimi de gözler önüne seriyor.

G20 toplantısının ardından Beyaz Saray tarafından da bu değişimin altı çizildi: "Dünya ekonomisindeki büyük değişimler daima ekonomik işbirliğinin küresel mimarisinde kendisini göstermez. Bugün bu değişim, G20'yi küresel krizin etkilerini onarma çabalarımızın merkezine yerleştirmemiz ile başladı."

Güçler

Bugün varolan uluslararası kurumlar, sözgelimi Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi ya da Uluslararası Para Fonu (IMF) İkinci Dünya Savaşı'nın sonunda yeniden düzenlenen güç dengelerini yansıtır.

Ancak son dönemlerde güçlerini arttıran ülkeler bu kurumlarda önemli pozisyon-

lar kazanmaya başladılar. Britanya ve Fransa, Güvenlik Konseyindeki imtiyazlı statülerinden vazgeçmek istemeyecektir, tıpkı Pittsburgh'ta IMF yönetimini Hindistan ve Çin'e kaptırmamak için mücadele ettiği gibi.

G20 bu problemi aşmak için uzlaşmacı bir seçenek sunuyor; çünkü üyeleri arasında hem gelişmiş Batılı G8 ülkelerini hem de gelişmekte olan diğer en önemli ülkeleri içerisinde barındırıyor.

G20'nin bu yükselişi, Batı'nın reddi ve diğerlerinin yükselişi anlatsına tam olarak uyuyor. Goldman Sachs'ın ortaya attığı dünya ekonomisinin merkezine oturan BRİÇ (Brezilya, Rusya, Hindistan, Çin) ülkeleri fikri yorucu bir şekilde sürekli tekrarlanıyor.

İşin aslı, bu saçma sapan bir fikir. G20'nin çoğu ülkesinin hiçbir önemi yok. Brezilya ve Rusya önemli bölgesel güçler, Rusya'nın nükleer gücü onu küresel olarak da önemli yapıyor. Ancak bu ülkeleri aslında önemli yapan şey ham madde ihracatları ve bu ihracat ekonomisi 1990'ların başından beri küçülüyor. Hindistan'ın önemi daha fazla elbette, ancak ülkenin yöneticilerinin farkında oldukları gibi Çin ekonomisine fazlasıyla bağımlı haldeler.

Gerçekten önemi olan ülke Çin; Amerikan ekonomisi ile olan sıkı bağları sebebiyle iki ülke de aynı anda yükseldi ve düştü. Çin hükümeti ülkedeki bankalara ve yatırımcılara önemli bir miktarda katkı yapıyor ve bu katkı dünya ekonomisini birkaç aydır stabilize ediyor.

Ancak G20'nin Çin'i küresel bir ekonomik güç olarak çizmesi bir çözüm getirmeyecek. Tüm anlatılan, devletin aşırı ucuza malolacak para yardımları ile bankacıların kurtarılması ve devam etmelerinin sağlanması; burada da sıradışı bir şey yok.

Bu esnada, ABD ve Britanya'nın, Çin ve Almanya ile arası açıldı çünkü toplantı sonuçlarında "küresel büyümenin daha kontrollü bir yoldan gerçekleştirilmesi" kararı çıktı.

G20 daha büyük bir çatı, ancak kapitalist ülkeler arasındaki rekabeti ve düşmanlığı bitiremez.

ALEX CALLINICOS

Çeviren: Berk Efe Altınal

ALMANYA

Sağcı hükümet yenildi

Yunanistan'da yapılan erken genel seçimlerde 2 dönemdir iktidarda olan sağcı Yeni Demokrasi Partisi yenilgiye uğradı. Oyların yaklaşık %44'ü, sosyal demokrat çizgideki PASOK'a gitti. Yeni Demokrasi lideri Kostas Karamanlis yenilgi sonrası parti başkanlığından istifa etti. Yeni hükümeti PASOK tek başına kuracak.

Karamanlis'in yenilgisinde pek çok faktör etkili oldu. İktidarı döneminde ortaya çıkan yolsuzluklar güvenilirliğini sarstı. Ancak esas etkili olan faktör, yıllardır uygulanan neoliberal politikaların iflas etmesi oldu. Özellikle eğitim ve sağlık alanında yapılmaya çalışılan özelleştirmeler, patronların hayatı çeşitli "reform"larla kolaylaştırılırken yoksulların daha da yoksullaşmasına neden oldu. Ardından gelen küresel ekonomik kriz emekçileri bir kez daha, büyük bir yoksulluk dalgasına itti. İşsizlik yükseldi.

Alexis'in ölümü ve isyan

Krizin ilk dalgasının hemen ardından gelen Aralık isyanı ülkede esen havayı değiştirdi. Aralık 2008'de, Yunanistan polisinin isimli bir genci öldürmesiyle patlak veren ve öğrencilerle işçilerin bir araya gelerek hükümeti protesto ettiği olaylar iktidarı önemli ölçüde sallamıştı. Fitili ateşleyen polis şiddeti olsa da hareket hızla hükümetin uyguladığı neoliberal politikaların tümüne karşı bir başkaldırıya dönüşmüştü. Ancak gerek PASOK'un gerekse daha soldaki örgütlerin çoğunun bu isyana ilgisiz kalmaları (hatta Yunanistan Komünist Partisi örneğinde olduğu gibi zaman zaman düşmanca davranmaları) hareketin ileriye taşınmasına engel oldu.

İsyanla birlikte ortaya çıkan radikal hava seçim dönemine kadar korunamasa da Karamanlis'in devrilmiş olması bir kazanım olarak görülebilir. Seçim kampanyası boyunca PASOK, zenginlerden alınacak vergilerin artırılması ve bunlardan bir fon oluşturularak yoksullara iş imkanı sağlanması gibi emekçilerden yana bazı vaatlerde de bulundu. Ancak bu

vaatleri tutması pek mümkün gözüküyor. Zira G8, G20, IMF ve DB gibi kapitalizmin kaderini belirleyen toplantılardan görünen o ki kapitalistlerin krizden çıkış için önerdikleri şey, neoliberal politikaların daha da sert bir biçimde uygulanması olacaktır ve PASOK da bundan başışık değil. Daha önceki iktidar döneminde de PASOK'un emekçilerden yana politikalar üretmediği görülmüştü. Dünyanın pek çok yerindeki "sosyal demokrat" partilerin yaptığı gibi PASOK da neoliberal basınçtan etkilenmeye devam edecek ve emekçiler için ciddi bir alternatif oluşturamayacaktır.

Alternatif

Peki Yeni Demokrasi Partisi'ne

göre daha solda duran PASOK'a oy vermek de çözüm olmayacaksa milyonlarca işçi ve emekçinin bu kriz ortamında yapabileceği bir şey yok mu? Bu soruya Yunanistan'daki Sosyalist İşçi Partisi "daha fazla mücadele" yanıtını veriyor. Özellikle rüzgarın soldan esmeye başladığı bu günlerde sosyalistler radikal reform talepleri etrafında kampanyalarına eskisinden de hızlı ve aktif bir biçimde devam etmeliler. İrili ufaklı grev ve benzeri mücadelelerle sürekli dayanışma içinde olmak ve neoliberal politikalara, ırkçılığa, savaşımlara karşı emekten ve barıştan yana bir politik hat örnek Yunanistan'daki sosyalistlerin başlıca görevi olacak gibi gözüküyor.

Muhip Tezcan

Karamanlis hükümetini zayıflatan temel güç grev ve genel grev yapan işçilerdi

GİNE'DE KANLI DARBE

Gine'de 50 bin kişi, tüm yasaklara rağmen iktidardaki cuntayı protesto etmek amacıyla 28 Eylül günü barikatları aşarak başkent Konakri'deki bir stadyumda toplandı. Ellerinde "Kahrolsun cuntal!" yazan dövizler taşıyan göstericilerin üzerine ateş açan askerler son haberlere göre 157 kişinin ölmesine, binlercesinin yaralanmasına neden oldu. Bazı askerler kadınlara tecavüz edip evleri ve dükkanları yağmaladı. Cunta lideri Dadis Camara, darbe karşıtlarının devlet otoritesini zayıflatmak isteyen kimseler

olduğunu ve mutlaka engelleneceklerini söyleyerek saldırıları arttırdı.

Camara, 28 Aralık 2008'de devlet başkanı Lansana Conte'nin ölümünden altı saat sonra yönetime el koymuş, ilk iş olarak da her türlü siyasi ve sendikal faaliyeti yasakladığını duyurmuştu. Dünyanın en yoksul ülkelerinden biri olan Gine'de işçi hareketi oldukça güçlü. Cuntadan önceki hükümet döneminde pek çok yerel ve genel grev gerçekleşmişti. darbe, gösterileri kısa süreliğine sekteye uğrattı.

Bunda askerin zor kullanımının yanında, cunta liderinin ekonomiyi düzeltme ve altı ay sonra seçimlere gitme vaatleri de etkili olmuştu. Fakat cunta lideri Camara'nın, darbeden sonra bir yıl geçtiği halde hâlâ seçime izin vermemesi ülkedeki muhalif hareketin yeniden güçlenmesine neden oldu. Seçimlerin 2010'da yapılacağı ve aday olacağına duyulması isyanı başlattı.

İsyanın ardından neler olacağını kestirmek zor. 2007'deki genel grevle hükümet devrimişliği bulunan Gine işçi sınıfı yeniden harekete geçer ve darbe karşıtı hareketi yükseltirse cuntanın fazla yaşaması mümkün gözüküyor.

Kitlesel bir sol p şimdi tam zama

Uzun bir süredir yaşanan tartışmalar giderek daha somut bir hale geldi ve Türkiye'de yeni bir sol partinin kurulması için başlatılan girişimler hız kazandı. Siyasal alanda yaşanan gelişmeler, küresel ekonomik krizin etkileriyle birlikte düşünüldüğünde yeni ve kitlesel bir sol parti için adımlarımızı daha da hızlandırmak zorundayız.

Sokakta örgütlenen bir sol

Yeni bir sol partinin çıkış zeminini, sokak olmak zorunda. Son zamanlarda, "Sokağa, eyleme!" sloganını bile eleştirecek kadar zıvanadan çıkmış "solcuların" çeşitli internet sitelerinde yazı yazdığını düşünürsek, sokaktan söz ederken, yeni sol partinin sistemle her düzeyde problem yaşayan ezilenlerin yaşadığı ve mücadele ettiği tüm alanlarda, insanlarla yüz yüze gelerek örgütlenmesi gerektiğinden söz ettiğimizi vurgulamak gerekiyor.

Sokak, fabrika, okul, işyerleri, sendikalar, eylem alanları.

Yeni bir sol parti bütün bu alanlarda birden örgütlenmek zorunda. Sokakta örgütlenmek zorundayız, çünkü, uzun bir süredir yaşanan toplumsal kutuplaşma kendisini sık sık sokakta ifade ediyor. Söz konusu olan sadece bir kutuplaşma da değil. Bir toplumsal yarılma, toplumsal bir arayışı üreten siyasal bir saflaşma yaşanıyor. Bu saflaşmaya, "Biz varız!" yanıtını vererek örgütlenmek için, sokakta olmak çok önemli.

Asker postallarıyla uzlaşmayan bir sol için

Son üç yılda arka arkaya yaşanan bir dizi gelişme sol içinde büyük ve artık geri dönülemez aşamaya ulaşan bir bölünme yarattı. Önce Hrant Dink öldürüldü. Hrant Dink cenazesine katılmayarak, hatta cenaze törenini karalamaya ve suçlamaya çalışarak, demokrasi mücadelesinden kopan bir solun sesi duyulmaya başlandı. Bu sol, Hrant Dink'in öldürülmesinden iki ay sonra, darbeye toplumsal zemin yaratmak isteyenlerce örgütlediği çok açık olan Cumhuriyet mitinglerini de övmeye başladı.

2007 genel seçimlerinde Baskın Oran ve Ufuk Uras kampanyası sol içindeki bu yarılmayı daha

keskinleştirdi. Bağımsız aday kampanyaları bir yandan statükocu, ulusalcı solun ezberlerini bozdu. Bir yandan bu kampanya radikal sloganlarla sürdürüldü. Darbe girişimlerine de, ırkçılığa da, emekçi sınıflar üzerindeki baskılara da sokakta binlerce aktivistle birlikte yapılan yürüyüşlerle yanıt veren bağımsız aday kampanyası, yeni bir sol parti açısından da yepyeni imkânların varlığını gösterdi. Soldaki yarılmayı nihai hale getiren gelişme ise seçimlerden hemen sonra başlayan Ergenekon davası süreci oldu.

Ergenekon davasının sola karşı yapıldığını iddia eden tuhaf bir mantık, sol adına, "sol" örgütler tarafından savunulmaya başlandı. Darbe girişimlerini durdurmak üzere, suikast planlayanları, yer altına silah gömenleri yargılayan bir davayı sola karşı bir siyasi komplo olarak görmek için, sola veda etmiş olmak gerekiyordu ve 2007 yılı içinde bu veda tamamlandı.

Yeni bir sol parti, 2007 yılı içinde yaşanan politik tartışmada, asker postallarının izinden giden soldan bambaşka, emek, demokrasi ve özgürlük mücadelesinin en ön saflarında yer alan aktivistlerin üzerinde örgütlen-

mek zorundadır.

Emeğin yeni sesi

2008 yılı ise neden yeni bir sol partiye ihtiyacımız olduğunu gösteren önemli bir küresel gelişmeyle tamamlandı. 2008 yılının son aylarında başlayan kriz, dünya çapında sanayi üretiminde önemli bir düşüş ve emekçiler açısından derin bir işsizlik olarak yaşandı. Kriz, emekçi sınıflara sadece işsizlik olarak değil, gerçek ücretlerde düşüş, alım gücünde azalma olarak da yansdı.

Krize karşı Türkiye'de irili ufaklı tepki eylemleri örgütlendi. Bu eylemlerin yetersiz olduğunu artık daha iyi görüyoruz. Tek tek her işyerindeki direnişi diğer direnişlerle birlikte düşünecek olan, direnişler arasında bağlantı kurmak için mücadele edecek olan, her direnişi en büyük emek örgütlerinin birleşik platformunun temel gündemlerinden birisi haline getirecek olan kitlesel bir sol partiye ne kadar şiddetle ihtiyaç duyduğumuz çok açık.

Böyle bir sol parti, sadece protestoların yaygınlaşması ve daha güçlü hale gelmesi için değil üstelik, emek hareketinin kazanması için de çok önemli bir ihtiyaç. İşçi sınıfının kazanmaya

ihtiyacı var. İşçi sınıfı, zaten, kazanmak için mücadele eder, kazanabileceğine inandığında tüm güçlerini seferber eder ve hareketin sonuna kadar gider. Hareket, sonuna geldiğimizde kazanabilir de kaybedebilir de. Önemli olan, kazanmak için mücadeledir. Sadece kazanmak için örgütlenen mücadelenin, kazanma şansı olabilir. Protestolar, öfkeyi ve kızgınlığı dile getirmeye, kamuoyu oluşturmaya yarar ama kazanmayı sağlamaz.

Bu yüzden emeğin yeni bir sol sese, kazanmak için mücadele etmeye kararlı kitlesel bir sol sese ihtiyacı var.

Bu sol ses, solda küçümsenen bir sorunda da net bir tutum almak zorunda. Kapitalist sistemin yarattığı sayısız bölünmüşlük, solun bir kesimi tarafından "kimlik politikaları" adı verilerek aşağılanıyor. Bu aşağılamayı yapanlar, farkında olmadan başka türden bir kimlik politikası, azınlık olanların, ezilenlerin sorunlarına karşı egemen Türk milliyetçiliğinin politikasını yapıyorlar. Cumhuriyetin üzerinde yükseldiği Ermeni sorununda net bir tutuma sahip olmak, "Hepimiz Ermeniyiz" diyebilmek, bir kimlik politikası

değildir.

Son iki aydır, başına açılım sözcüğü yerleştiğinden beri Türkiye'de politika sahnesini salıyan Kürt sorununun çözümünden yana olmak, basitçe bir kimlik politikası savunmak demek değildir. Yeni bir sol parti, işçileri sadece emeklerinin sömürsü ile ilgilenen duyarsız, cahil ve politik tartışmalara katılmayan, üstüne üstlük de bu türden hiçbir bölünmüşlüğü yaşamayan bir toplumsal sınıf olarak gören kaba "sosyalistlere" karşı, işçilerin ve emekçilerin her türden ezme ezilme ilişkisinde ezilenden yana tutum almadan, gerçekleri teşhir etmeden ve tüm ezilenlerin çıkarlarını sahiplenmeden toplumsal değişim umudunun taşıyıcısı olmayacağını bilenlerin partisi olmalıdır.

Mahalleden meclise

Sokağın sesi olmayı başaran bir hareket, sokağın sesini meclis kürsüsünde de dile getirmeyi hedeflemek zorundadır. 2007 genel seçimlerinde DTP üyeleri de Ufuk Uras da bağımsız aday kampanyalarıyla meclise girecek oyu almayı başardı.

Baskın Oran kampanyası ise meclise girecek oyu almayı başaramadı ama sokağın sesi

Partinin ni!

olmayı başardı.

2011 yılında yapılacak genel seçimlerde, solun mecliste daha yüksek bir oranda temsil edilmesi mümkün. 2011 seçimlerimde elde edilecek başarı, çeşitli seçim bölgelerinde bugünden başlayacak bağımsız aday kampanyalarıyla bire bir bağlantılı. Bağımsız aday kampanyası yeni bir sol partinin alternatifi olarak değil, tam tersine böyle bir parti sürecinin katalizörü olarak değerlendirilebilir.

Özgürlük istiyoruz!

Bu toplum, özgürlük istiyor. Kürt halkı özgürlük istiyor! Aleviler özgürlük istiyor. Başörtüsü taktığı için okuyamayan kadınlar özgürlük istiyor. Gençler özgürlük istiyor. Eşcinseller özgürlük istiyor. Demokrasiyi savunanlar, darbe karşıtları özgürlük istiyor. Emek hareketi özgürlük istiyor! Sınırsız düşünce, gösteri ve örgütlenme özgürlüğü.

Bir adalet ve vicdan hareketi olarak ortaya çıkacak olan yeni sol parti, tüm özgürlükleri hiyerarşik bir dizilişe sokmadan, sonuna kadar savunmak zorunda. Daha da kesin olan, ancak bu özgürlüklerin tümünü birden savunabilen bir parti kitlesel ve yeni bir parti olabilir.

Bu sorunlar arasından, özellikle Kürt sorununda önemli bir gelişme yaşanıyor. Açılım adı verilen dönem Kürt halkını

umutlandırdı. Ama Kürt hareketi, yine, esas olarak yalnız. Genelkurmay da solun bazı kesimleri de, lafa, "PKK silahı bırakmalıdır" diyerek başlıyor.

Kürt halkının ise yanında olduğunu bileceği, güvenebileceği, kendisini eleştirse de koşulsuz olarak destekleyeceğinden emin olduğu kitlesel bir sola ihtiyacı var.

Açılım sürecinden Kürt halkının en büyük kazanımla çıkması için mücadele edecek olan, Kürt sorunun çözümünün batıda emekçilerin mücadelesinin de önünü açacağını gören kitlesel bir sol parti için şimdi adım atmanın tam zamanıdır!

Devrimci sosyalistler bu kitlesel sol partinin içinde, bu partinin kazanması, hareketin kazanması için çalışmaya şimdiden başlayacaklardır. Irkçılığa, milliyetçiliğe meydan okuyan, soldan sağdan ulusalcılığın tüm sürümleriyle hesabını ve ilişkisini kesmiş olan, sürekli hareket halinde, sürekli kazanmak için mücadele eden, kadınların, gençlerin, eşcinsellerin, emekçilerin sözcüsü ve örgütçüsü oldukları, emeğin ve tüm ezilenlerin sesi, vicdanı ve örgütü olan, tüm uluslararası deneyleri, hareketleri, işçi eylemlerini, yeni sol parti girişimlerini sadece izlemekle yetinmeyip hepsini kardeşi ilan edecek olan bir solu kurmak için hareket geçiyoruz.

Şenol Karakaş

MEZOPOTAMYA SOSYAL FORUMU:

Birlik, çeşitlilik, direniş

MSF 25-30 Eylül'de Diyarbakır'da Sümer Park'ta 10 bin kişinin katılımıyla gerçekleşti. Kurucuları arasında olduğumuz MSF'deki tartışmalar Kürt sorununda ne kadar doğru bir yerde olduğumuzu bir kez daha gösterdi. Kürtler barış istiyor ama onurlu bir barış istiyor demiştik. MSF bunun tartışıldığı büyük bir forum oldu. Konuşmacı olduğumuz toplantılarda yaptığımız vurgular Kürt hareketinin "Türkiye solu bizi anlamıyor ve bize sahip çıkmıyor DSİP hariç" demelerine sebep oldu. MSF'yi birlikte örgütlediğimiz aktivistler tüm önerilerimize sahip çıkarken bize duydukları güveni gösteriyorlardı.

Avrupa Sosyal Forumları sırasında "Mezopotamya Sosyal Forumu" yapalım diye konuştuğumuzda Avrupalılar "çatışmaların yoğun olduğu bir bölgede, silah sesleri arasında nasıl olacak" diye sormuşlardı. Kaygılı Avrupalılar, MSF'ye katıldıktan sonra Kürt bölgesinde neyin hakim olduğunu anladılar. Dünya Sosyal Forumu Konsey üyesi İtalyan Rafealla Balloni, MSF'nin son günü yaptığımız görüşmede sokaklara, insanlara hakim olan düşünce ve duygulara savaş ve çatışma değil, çatışmalar Kürtlerin barışçıl havasını asla değiştirmemiş, kültürlerine, günlük hayatlarına sirayet etmemiş dedi. Aynı zamanda Kürt halkının özellikle son iki seçimden sonra sahip olduğu "direndik, kazandık bundan sonra direnmeye devam edeceğiz" hali çok net ortadaydı. Avrupa'nın her bir köşesinden gelen 200'ün üzerinde küreselleşme karşıtı hareket temsilcilerinin, aktivistlerinin kanısı aynıydı. Savaş, çatışmalar bu bölgede pek çok tahribata (insan ölümüne, maddi zarara) sebep olmuştu, ama Kürt halkının barışçıl ve direngen yönü gelişmiş, kendilerine güvenen, sorunu barışçıl yollarla çözmeye adanmış hale gelmişlerdi.

Balloni, MSF açılış konserinin de konuşmacısıydı. Konuşmasında Batı Avrupa geleneğinin öğretici ve dayatıcı tavrının artık değişmesi gerektiğini, Batı'nın Doğu ile ortaklaşa yeni alternatifler örmeye ihtiyaç duyduğunu anlattı. MSF, bu açıdan oldukça verimli geçti. Demokratik konfederalizmden sosyalizme, otonom hareketlerden emek örgütlenmesine, kadın hareketinden öğrenci hareketine her konuda başka bir dünyanın nasıl kurulabileceği tartışıldı.

Tüm MSF boyunca gerek Avrupa'dan, gerek Orta Doğu'dan (Kürt federasyonundan İsrail'e, Filistin'den Mısır'a yaklaşık 100 katılımcı), gerekse Türkiye'nin batısından (maalesef 100 kişiyi aşamadık) gelenler tüm toplantılara katılıp, sokakta herkesle muhabbet edip ne olup bittiğini anlamaya çalıştılar. Medyadan duyduklarını, okuduklarını sorgu-

ladılar. Ortak soru "açılım hakkında ne düşünüyorsunuz" idi. 44 toplantıda hep bu soru bir şekilde cevaplanmaya çalışıldı. Anarşistlerden sosyalistlere, eşcinsellerden kadın hareketine, gençlikten sendikacılara, otonomculardan sivil toplum kuruluşlarının temsilcilerinin kendi görüşlerini dinledik. Kürt hareketi taleplerini dile getirirken çözüm önerilerini de açıkladılar. Ortaklaşa mücadelenin altını çizdi.

MSF'nin bu konuda ortaklaştığı yer sorunun Kürt kimliğinin tanınması ve bunun anayasa çerçevesinde güvenceye alınması olduğuydu. Bu talep tüm tartışmaları toparlayan bir çerçeveydi. 80 sene-den beri bölgede isyanların çıkmasının sebebi Kürt halkının tüm diğer halklara tanınan haklardan mahrum bırakılmasıydı. Bunu da Kürtçenin kurslarda okutulması veya tek bir kanalda yayın ile çözmek mümkün değildi. Diğer devletsiz halklar gibi Kürt halkının da tüm hakları anayasa güvencesi ile tanınmalıydı. Kürt sorununda çözümün neresindeyiz toplantısında Emine Ayna bunu "Kürtçe öğrenmek istiyoruz, gidin kursa diyorlar, sanki İtalyanca öğrenmek istiyoruz, ana dilimizde eğitime verilen cevap bu" derken kimlik hakkının altını bir kez daha çiziyordu.

Ortak soru "açılım hakkında ne düşünüyorsunuz" idi. 44 toplantıda hep bu soru bir şekilde cevaplanmaya çalışıldı. Anarşistlerden sosyalistlere, eşcinsellerden kadın hareketine, gençlikten sendikacılara, otonomculardan sivil toplum kuruluşlarının temsilcilerinin kendi görüşlerini dinledik. Kürt hareketi taleplerini dile getirirken çözüm önerilerini de açıkladılar. Ortaklaşa mücadelenin altını çizdi.

Bask ve Katalan bölgelerinden katılanların konuşmaları Kürt halkının sorunlarının ve mücadelesinin dünyada tek olmadığını iyi bir şekilde ortaya koyuyordu. Hepsini değişik şekillerde mücadele etmişler bunun sonucunda en temel hakları kazanmışlar, süreç Kürtlerinkine çok benziyor. Katalanya'dan Kürtçe eğitime destek için bir proje hazırlanmış, okullarda okutulmak üzere 12 tane kitabın basılması için maddi destek veriyorlar. "Biz dilimizi konuşamaktan çok çektik, Kürt halkına bir nebze de olsa yardımcı olmak istedik" diyorlar.

MSF'nin kapanış toplantısında Avrupa, Ortadoğu ve Kürt bölgesinin tüm renkleri, tüm sesleri bir aradaydı. Ortadoğu'dan gelenler Diyarbakır'dan,

Kürtlerden ne kadar etkilendiklerini anlattılar. MSF'de kurulmaya çalışılan Kürt, Türk ve Arap kardeşliğinin önemini vurguladılar. Avrupa'dan gelenler bu güne kadar sömürgeci bir şekilde yayılmaya çalışan Avrupa medeniyetinin Doğu ile kucaklaşmasının önemini vurguladılar. Dünyayı ancak hep birlikte değiştirebileceğimizi söylediler. Toplantı sonuç bildirgelerinde 2010 yılında Ortadoğu ve Kadın konferansı yapılması, dayanışmanın güçlendirilmesi mesajları çıktı.

Hem MSF'ye hem kapanış toplantısına damgasını vuran Barış Anneleriydi. Emine Anne, Türkiye devleti ne yaparsa yaparsın Kürt hareketinin BARIŞ istediğini vurguladı. Tutuklansak da öldürülsek de biz BARIŞ istiyoruz dedi. Bunun için mücadele ettik, onlarca çocuğumuzu feda ettik ama mücadeleye devam edeceğiz, Kürt kimliğimizle tanıdığımız bir Barışa kadar devam edeceğiz dedi. Kimse muhatap kim diye sormasın, Öcalan hepimizin adına muhataptır derken çözümün merkezini de gösterdi.

MSF, diğer tüm sosyal forumlar gibi yapılan yerin rengini, sesini yansıtmaması, dışardan gelenlerin yereli öğrenme ve dayanışma geliştirmesi ve ortak bir mücadele örgütlenmesi noktalarında son derece başarılı bir forum oldu. Sosyal forumlardaki "BİRLİK, ÇEŞİTLİLİK ve DİRENİŞ" sloganının bu kadar canlı yaşandığı bir forumu mümkün kılan Kürt hareketinin dinamiği ve Kürt halkının coşkusuuydu.

Sokaklarda umutlu bir bekleyiş hakim. Son yıllarda Kürt kimliği çok daha sahiplenir olmuş. Herkes anadilinde kamu alanında da konuşmaya başlamış. Her yerde arabada, işyerinde hatta parklarda politika tartışılıyor. Katıldığımız bir düğünde masaya gelip bize selam veren bir arkadaşı giderken "çözüm federasyonda, aşağısı bize yetmez" dedi. Herkes kendi fikirlerini açıklamak, dışarıdan gelenleri ikna etmek istiyor.

Sokağa politikanın bu kadar hakim olmasında yerel ve genel seçimlerdeki kazanımların etkisi çok büyük. DTP belediye başkanlarına ve milletvekillerine ilgi çok fazla. Sokağa çıktıklarında halk onların ellerini sıkarken, sohbet ederken hep politika konuşuluyor. Yöneticilerin halkın içinde olmasının en iyi örneklerini veriyorlar. Yürüyüşte, toplantıda, günlük hayatta beraber mücadele edildiğini her yerde hissedebiliyorsunuz. En büyük sorundan en ufak probleme herkes kafa yormaya, çözüm bulmaya çalışıyor.

MSF; mücadele insanları değiştirir, geliştirir, güzelleştirir cümlesinin ne kadar yerinde olduğunu bir kez daha gösterdi.

Başka bir Dünya, Başka bir Mezopotamya mümkün...

Yıldız Önen

sosyalist işçi

Kazanmak için Kasım'a hazırlık

IMF karşıtı etkinlikler, esas olarak küçük eylemler şeklinde geçti. IMF zirvesi sırasında yapılan ve polis şiddetine maruz kalan genel eylem de dahil, etkinliklerin temel sorunu kitlesel olmaması değil, kazanmak için örgütlenmemiş olmasıydı.

Bu zirve sırasında kazanmak, toplantıların iptal edilmesini ya da sokaktaki hareketin de en az toplantılar kadar tezlerini dünya kamuoyuna duyurmasını sağlamaktı.

Böyle olmadı.

Toplantıların işlemlerini engellemek için, kim daha iyi ayakkabı fırlatıyor ya da kim daha uzun direğe tırmanıyor yarışmalarından çok aylar süren bir kampanyayla IMF'nin, Dünya Bankası'nın (DB) işlevinin ne olduğu, neden dağıtılması gerektiği, neden bu zirvenin ezilenler için tehlikeli olduğu anlatılmıyordu. Milyonlarca bildiri dağıtılmıyordu. Sokak stantları açılmalı, sayısız toplantı örgütlenmeli ve "IMF defol!", "IMF'ye dur de!" sloganları popüler hale getirilmeliydi.

Sadece 2007 yılının Eylül ayında başlayan krizden sonra direnişe çıkan işyerlerindeki işçiler IMF zirvesine karşı bir araya getirilseydi bile çok yaygın bir hareket örgütlenebilirdi.

Üstelik, IMF zirvesinden birkaç gün önce Türkiye çapında İstanbul'da Emek Platformu tarafından merkezi bir miting örgütlenebilir, İstanbul dev bir forum alanına çevrilebilirdi.

Bu adımları planlamak için tek bir şeye ihtiyaç var: Kazanma isteğine!

Sol ise bu istekten çok uzak. Geçmişte eleştirilen Greenpeace tarzı eylemler denilen, Greenpeace'in kampanyalarını duyurmak ve kamuoyu oluşturmak için etkili bir şekilde örgütlediği, esas olarak medyada görünür olmayı başarı kriteri olarak değerlendirilen eylemler, solda artık genel kabul görüşü durumda. Sol güçsüzleştikçe, sıkıştıkça, hareket alanı daraldıkça kazanma umudunu daha fazla kaybediyor ve medyaya çıkmak için fırsat yaratmayı hedefliyor. Planlar IMF toplantılarını bloke etmek, kitlesel ama gerçekten kitlesel bir hareketle IMF'yi bir kez daha bir kez daha teşhir etmek üzerine değil, IMF Başkanı'nun kafasına ayakkabı fırlatmak üzere kuruluyor. Ardından da, "Yaptık, yine yaparız" bildirimleri yayınlanıyor.

Oysa bu toplum IMF'ye karşı şiddetli bir tepki duyuyor.

IMF karşıtlığı, içinden geçmekte olduğumuz krizle birlikte düşünüldüğünde bu toplumda en meşru en yaygın duygulardan birisi. Bu yaygınlık örgütlenebilirdi. Şimdi kaçan fırsatı, önümüzdeki dönemin mücadeleleri için bir önemli bir deney olarak görmek zorundayız.

IMF karşıtı etkinliklerde en önemli sonuçlardan birisi kazanmak için mücadele isteğinin noksanlığıysa, diğer bir önemli etken de emek örgütleri arasındaki bölünmüşlüktür. Solun etki sahibi olduğu sendikalar her fırsatta Türk-İş ve Hak-İş gibi sendikalar konfederasyonları hareketten dışlamaktadır.

Bu bölünmüşlüğe bir son vermek zorundayız. Hiçbir sendika hiçbir örgütün aile yadigarı özel çiftliği değildir. Hiç kimsenin emek örgütlerinin bölünmüşlüğünü derinleştirme lüksü yoktur. Hiç kimse kendisini en kızıl ilan edip sendikalar arasında sarı-kızıl-yeşil ayrımını yapma hakkına sahip değildir. Hele hele kendi kızıl renkleri sosyalizmin mi Türk bayrağının mı kırmızısı olduğu ayırt edilemeyenlerin renk ayrımı yaparak sendikalar arasında bölünmüşlüğü derinleştirme hakları yoktur.

KESK, Kasım ayında bir grev hareketi örgütlemeye çalışıyor. Bu grev hareketi için, IMF karşıtı etkinliklerden çıkartılması gereken en önemli derslerden birisi de uzun soluklu kampanyalar yapmanın önemidir.

Eğer, KESK, kazanmak için bir grev hareketi örgütleyecekse, gerçekten krizin faturasının patronlar tarafından ödenmesi için harekete geçecekse, bu hareketin şimdiden etkili bir kampanya olarak ve birleşik bir mücadele platformu olarak örgütlenmesi gerekiyor.

IMF ve Dünya Bankası kirlenmiş enerjiden yana

Yıllardır neredeyse çılgınlık atıyoruz: Gezegen tüm canlı yaşamıyla birlikte büyük bir iklim felaketiyle yüz yüze. Bu çılgınlıklar hükümetlerin, karar alıcıların umurunda değil. Binlerce bilim insanının raporları umurlarında değil. Ani iklim değişimi aşamasına gelinip gelinmediği, geri dönüşü olmayan noktaya ulaşma ihtimali umurlarında değil.

Umurlarında değil, çünkü ufukları, IMF'nin ekonomik politikalarının serbest piyasayı, mali piyasaları güçlendirmeyi hedefleyen bakış açısıyla birebir örtüşüyor. İklim felaketinin en önemli sorumlusu ise bu bakış açısına sahip olan devlet politikaları. IMF'nin sermayenin serbest dolaşımı yönündeki bakış açısı ve dayatması ve Dünya Bankası'nın bu politikaların ikiz kardeşi olan "yardım" anlayışı, iklim felaketinin de tetikleyicisi.

Kömür yakın

DB 2010 Dünya Gelişmişlik Raporu'nu "İklim Değişikliği ve Kalkınma" konusunda hazırladı. Rapora göre DB bir yandan yenilenebilir enerjinin önemine vurgu yapıyor, ama aynı zamanda pratik olarak küresel iklim değişikliğinin en önemli nedenlerinden birisi olan kömürlü termik santralleri de teşvik ediyor. Rapor şunu da söylüyor, Eğer karbondioksit salımını düşürmek için acil önlemler alınmazsa bu yüzyılın sonuna kadar küresel sıcaklıkta 5 derecelik bir artış olacak:

"İklim bu hız ve büyüklükte değişirse mevcut türlerin yarısından fazlası yok olabilir. Deniz seviyeleri bu yüzyıl içinde bir metre yükselerek 60 milyon insanı tehdit altına bırakabilir. Tarımsal üretim tüm dünyada azalabilir, bu da her yıl üç milyon insanın daha yetersiz beslenmeden ölmesi anlamına gelir." Bu çarpıcı verileri aktaran kurumun akıl, mantık ve vicdan gereği, tüm kaynaklarını bu sürece durdurmak üzere kullanması değil mi? Tam tersi. Dünya Bankası önümüzdeki 40-50 yıl boyunca her sene milyon-

larca tonluk karbondioksit salımı yapacak olan devasa kömür santrallerine para veriyor.

Hindistan

Geçtiğimiz sene Dünya Bankası, ortağı olan Asya Kalkınma Bankasıyla birlikte, batı Hindistan'ın Gujarat eyaletindeki bir kömür santralının finansmanı için 850 milyon dolarlık kredi sağladı. Yenilenebilir enerji yatırımlarına ise 700 milyon dolar kaynak ayrılmasını öneriyor. ABD'de lobi faaliyeti yürüten Çevre Koruma Fonu isimli grup, kurulacak bu santralin Hindistan'da kurulması planlanan 9 santralden ilki olduğu ve önümüzdeki 50 yıl boyunca yılda 26.7 milyon tonluk karbondioksit salımını yaparak dünyanın en büyük sera gazı üreticilerinden biri haline geleceğini belirtiyor.

Banka ayrıca Güney Afrika'nın 6 kömür santrali kurulmasını da içeren enerji genişletme planına 5 milyar dolarlık bir katkı yapıyor. Bu ikiyüzlülük, bu sahtekarlıktan başka bir şey değil.

IMF ve Dünya Bankası'nın yönetim anlayışında bir reformla bu iki kurumun yeniden düzenlenmesi de konuşuluyor. Bu iki kuru-

mun reforme edilmesi değil, kendilerini lağvetmesi gerekiyor. Tüm sempatik görünümüne rağmen, DB'nin kalkınma anlayışına yakından bakınca, bu kurumun da en az IMF kadar tehlikeli olduğu görülüyor.

Sınıf farkı

İklim değişikliğinin etkileri farklı toplumsal sınıflardan insanı farklı bir şekilde etkiliyor. Sera gazı emisyonlarının tirmandıran şirketlerin sahipleri ve kar ortaklarının ısınmayla ilgili bir problemleri yok ve ısınmaktan, kürenin ısınmasından şikayetçi de değiller. Onların parıltılı yaşamları, iklim değişimine neden olan sanayinin sürekli kâr yaratmasına bağlı.

Milyonlarca yoksul insan içinse durum tümüyle farklı.

Sorumuz politiktir. Şirketlere ve sözcülerine karşı, artık tüm insanlığın ve tüm gezegenin sözcülüğünü emekçi sınıflar yapmak zorunda. Daha radikal taleplerle, daha radikal, daha kitlesel bir mücadele sürdürülmek zorunda. İklim değişimini durdurmanın başka bir yolu yok. 24 Ekim ve 12 Aralık'taki küresel ısınmaya karşı eylemleri gelin hep birlikte örgütleyelim.

Nuran Yüce

Gıda krizi büyüyor

Uluslararası Gıda Politikaları Araştırma Enstitüsü (IFPRI) son yayımladığı raporunda iklim değişikliğinin tarımsal üretimi azaltacağını ve artacak fiyatlarla gelişmekte olan ülkelerde açlık sorununun baş gösterebileceğini belirtiyor. "İklim Değişikliğinin Tarım Üzerindeki Etkilerinin Kapsamlı Değerlendirmesi" başlıklı raporda, iklim değişikliğinden en fazla etkileenecek bölgeler arasında Güney Asya'nın geldiği, iklim değişikliği hızının mevcut şekliyle devam etmesi durumunda, en kötü senaryoya göre, bölgede buğday başta olmak üzere tarımsal üretimin yüzde 50 oranında azalabileceği belirtildi.

2050 yılına gelindiğinde %50 daha kalabalık bir dünya yaşıyor olacak. Tarımsal alanlar azalmış ve ciddi bir su ve gıda sorunu yaşanıyor olacak. Tahıl ürünlerinin fiyatlarındaki artış bazı gelişmekte olan ülkelerde %70'leri bulacak. Var olan açlığın ve yoksulluğun boyutları daha da artacak.

İklim değişikliğinin etkilerini azaltmak mümkün. Atmosfere salınan sera gazlarını 2050 yılına gelindiğinde artık devre dışı bırakmış olmalıyız. Fosil yakıtlara dayalı enerjiden yenilenebilir, temiz enerjiye geçmiş olmalıyız.

■ Çin'in Doğu sahillerini yıkip geçen tayfun 4 milyon kişiyi etkiledi. 1 milyon kişi evlerini terk etmek zorunda kaldı. Tayfunun yarattığı toprak kaymaları binaların yıkılmasına çok sayıda insanın enkaz altında kalmasına neden oldu. Kaç kişinin enkaz altında kaldığı ise bilinmiyor.

■ Etau Tayfunu Japonya'da da seller ve toprak kaymalarına neden oldu.

■ Tayvan'ın güneyini etkisi altına alan Morakot Tayfunu sonucunda 800 kişinin kaybolduğu bildirildi. Tayvan'da Sellerin getirdiği çamur insanları ve canlıları yuttu.

■ Trakya ve İstanbul'da değil bir çok şehirde yaşanan aşırı yağışlar ve selin bir benzeri İtalya'nın Messina kentinde meydana geldi, 9 kişi öldü.

■ Filipinler'i vuran Ketsana Kasırgası ve şiddetli yağmurlar 293 kişinin ölümüne neden oldu.

■ Darbeye, Ergenekon çetesine karşıysan,
■ Kürt sorununda demokratik bir çözüm istiyorsan,
■ Cinsiyetçiliğe ve homofobiye karşıysan
■ Küresel krize karşı mücadele etmek istiyorsan
■ Küresel ısınmaya, nükleer santrallara karşıysan

DSiP'e üye ol!

devrimci
sosyalistlere
güç ver

www.dsip.org.tr

Piyasaya karşı planlama

Doğu Bloku'nun çöktüğü yıllarda her biri işçi sınıfının ve toplumun ezici çoğunluğunun aleyhine, kapitalist sınıfın lehine anlamlar ihtiva eden yeni liberal politikalar tartışılmaz mutlak doğrular olarak son 30 yılı damgasını vurdu. Reagan - Thatcher - Kohl dönemi ile başlayan bu vahşi kapitalizm evresinin gezegenimizde yarattığı tahribat katlanılmaz boyutlara ulaşmış durumda. Gelir uçurumu, çok küçük bir azınlığın yaratılan zenginliğin ezici çoğunluğuna el koyması; parasız sağlık ve parasız eğitimin milyarlarca insan için birer sosyal hak olmaktan çıkması; yaygın işsizlik; çalışma saatlerinin artması, ücretlerin azalması; yoksul ülkelerde bunlara ek olarak yetersiz beslenme ve açlık, salgın hastalıklar, yaygın insan hakları ihlali.

Sosyal piyasacılık

Başlı başına büyük bir yalan olan devlet müdahalesi olmadan tamamen piyasa koşullarına göre varlığını sürdürme prensibi, 2008 Eylül krizi ile birlikte hükümetlerin trilyonlarca doları şirket kurtarmaya aktarmasıyla fiilen çöktü. Bu büyük çöküş bile piyasacılıktan tam bir kopuşu gerçekleştiriyorsa, 30 yıllık neo liberalizmin, aynı zamanda çok ciddi bir ideolojik tahribat yarattığını da kanıtıyor. Sosyal piyasacılık önerisi de bu tahribatın ürünü.

Egemen sınıf sözcüleri tarafından önerilen neo-liberal piyasacılığın karşısındaki bu sosyal piyasacılığın herhangi bir biçiminin geniş yığınların adalet, demokrasi ve sürdürülebilirlik taleplerini karşılaması mümkün değil. Her şeyden önce piyasayı vazgeçilmez kılan o sahte özgürlük fikri ile mücadele etmek gerekiyor. Her türlü maddi ve fikrî mallar ve hizmetlerin serbestçe alınıp satılmasının ancak siyasi özgürlük ile mümkün olacağı fikri son 30 yıl boyunca sayısız kez çürütüldü. Hiç de tesadüf olmayan bir şekilde, ileri ülkelerdeki sistematik hak gaspları ve dünyanın geri kalanındaki baskıcı uygulamalar at başı gitti. Hatta şunu söylemek mümkün, neo-liberal politikaların en dolaysız uygulandığı ülkeler, en baskıcı rejimlere sahip ülkeler oldu. Tersine doğru, neo-liberal politikalara karşı en büyük direnişler demokrasinin sınırlarının nispeten geniş olduğu ülkelerde gerçekleşti.

Diğer taraftan piyasanın kendisi kuralsızlığı, dolayısı ile yılların mücadelesi ile kazanılan hakların gaspını dayatıyor. Bu koşullarda, içinde olabildiğince çok mal ve hizmetin piyasada satılmak üzere üretildiği; emek, toprak ve para piyasalarının da var olduğu kendi kendini düzenleyen bir sistem olarak piyasa ekonomisinin, adil ve iyi bir toplumla uyumlu olabileceğini söylemek hiç de gerçekçi değil. Ekonomik liberalizm ile

Dünyada her günkü üretim 6 milyar insanın ihtiyaçlarından fazlasını karşılayabilir. Ama 1 milyardan fazla insan kronik açlık çekiyor ve gıda fiyatları hızla yükseliyor.

sosyal korumacılığın bileşkesi olarak önerilen sosyal piyasacılığa karşı haklı eleştirilerimizi yöneltmek zorundayız. İlk olarak piyasa ekonomisi adaletin gereklerini ihlal eder. Kapitalizm altında bireyler kendilerine fayda sağlayacak şeylere eşit olarak ulaşamazlar. Sorun sadece üretim kaynaklarına erişim ve gelirin eşit biçimde dağıtılması da değildir. Bireylerin gündelik yaşama ilişkin şansları da kendi kontrolleri dışında kalan süreçler tarafından, özellikle piyasalardaki dalgalanmalar sonucunda, şiddetli bir biçimde etkilenmektedir. Günümüzde finansal patlamalar ile kazanılan servetleri, borsanın çöküşü ile kaybedilen yaşamları düşünelim.

İkincisi, kapitalizmin yol açtığı ekonomik gücün belli ellerde yoğunlaşması demokrasinin kapsamını ciddi biçimde sınırlar, çünkü günümüzde pek çok insanın kendi yaşamlarını etkileyen kararlarda söz hakkı yoktur. Mevcut demokratik mekanizmalar, güçlü olanı korumaya yönelik olarak hazırlanmıştır ve güçlü olanlar aşağıdan kendisini tehdit edecek bir hareket ortaya çıkmadan bu güçlerinden feragat etmezler. Ayrıca söz konusu demokratik mekanizmalar, şirketlerin etkisine bağlı olarak piyasalara ters düşen politikalar izleyen hükümetlerin karşılaştığı ağır yaptırımlar yüzünden ciddi biçimde tehlike altındadır.

Üçüncüsü, kapitalizmin rekabetçi sermaye birikim süreçleri göz önüne alındığında hep ileri hamleler yapması, ekolojik ve iklimsel açıdan hiç de sürdürülebilir olmayan bir iktisadi gelişme biçimi yaratmıştır. Piyasacılığa bağlı kalarak sosyal sorunları aşmak mümkün görünmüyor.

Planlı bir ekonomi

Piyasanın karşısına sosyalist planlamayı koymaktan başka bir çözümümüz yok. Devlet kapitalisti rejimlerin çok uzun yıllar boyunca sosyalist rejimler olarak görülmesi ve bu rejimlerin tamamen bürokratik sınıfın çıkarları doğrultusunda hazırladığı planlar nedeni ile kötü örnek teşkil etmesi planlamanın kendisinin kötü bir şeymiş gibi algılanmasına yol açtı. Oysa bu rejimlerde yapılan plan üzerinde geniş yığınların tek bir söz etme hakkı dahi yoktu, tıpkı günümüzde IMF ve DB toplantılarında alınan kararlar doğrultusunda hazırlanan planlarda bizim hiç bir söz hakkımızın olmadığı gibi. Dolayısı ile planlamanın kendisinin neye hizmet ettiği planı gerçekleştiren sınıfın temsilcileri ile doğrudan bağlantılı.

Sosyalist planlama ile öncelikle kaynakların paylaşılması ve kullanımının çoğunluk ilkesi çerçevesinde ve demokratik karar alma mekanizmaları temelinde kolektif biçimde belirlendiği bir iktisadi sitemdir. Bu sistem, karar alma mekanizmaları, istenildiği zaman geri çağırma koşulunu içeren konseyler üzerinden şekillendiği için demokratiktir. Her aşamada demokratik müzakereler üzerinden gerçekleşen bir konsensusu barındırır. Nihai olarak bu konsensus üzerinden koordinasyon sağlanır.

Etkin olabilmek için sosyalist planlamanın uluslararası düzeyde gerçekleştirilmesi zorunludur. Kapitalizm küresel bir sistemdir, kapitalizm tarihi piyasaya karşı gelmeye çalışan ulus devletlerin ciddi yaptırımlara maruz kaldığını göstermektedir. Bu yaptırımlar çoğu kez egemen sınıf ilişkilerinin yeniden egemen sınıfın istediği biçimde kurulmasıyla sonuçlan-

mıştır. Bu yüzden uluslararası ölçekte bir alternatif ekonomik model oluşturulması zorunluluğu vardır. Ayrıca planlamanın acil olarak küresel sorunları hedef alması gerekmektedir. Küresel iklim değişikliğinden küresel salgın hastalıklara, ekolojik felaketlerin önlenmesinden en temel insan ihtiyaçlarının karşılanmasına kadar pek çok alanda acil küresel tedbirler alınmak zorunda.

Kriz karşı alternatif

Kapitalist küreselleşmenin mantığı dünyanın özel mülkiyet bölgelerine bölünmesidir. Bu mantığın yerine ortak ihtiyaçların demokratik bir konsensus üzerinden belirlenmiş bir mantık koymak, kişisel olmayan üretim kaynaklarının toplumsal mülkiyete dönüştürülmesi olmaksızın mümkün değildir. Temel kaynakların özel mülkiyetin kontrolünde olduğu koşullarda bu kaynakların tahsis edilmesine ilişkin kararlar demokratik bir biçimde alınmaz.

Zaten özel mülkiyetin özü, mülk sahibine, sahip olduğu şeylerin kullanımı ile ilgili kararlara başkalarının karışmasını engelleme hakkını vermesidir. Bu nedenle demokratik biçimde planlanan bir ekonomi özel mülkiyet yerine toplumsal mülkiyete dayanmak zorunladır.

Sosyalist planlama modeli ile karar alma süreçlerine ekonomik alanın dahil edilmesi, mevcut burjuva demokrasisinin en uç sınırlarında bile görülemeyecek oranda olağanüstü bir demokratik rejimin öngörülmesidir.

Böyle bir modelin gerçekleşmesi işçi sınıfının birden fazla ileri kapitalist ülkede iktidarı ele geçirmesi ile mümkün olabilir. Nesnel koşullar, giderek bir toplumsal devrim için gerekli düzeyde olgunlaşmaya başlamış olsa da henüz bir devrimci dönemden geçmiyoruz. Bu sürecin olgunlaşmasını hızlandırmaya katkı sağlayacak kitlesel mücadeleler; büyük çoğunluğun üzerinde anlaşıtı talepler üzerinden örgütlenebilir.

Seattle 1999'dan itibaren antikapitalist hareketin dilinden düşürmediği, üçüncü dünya ülkelerinin borçlarının derhal iptal edilmesi, uluslararası para işlemlerinden Tobin vergisi alınması, IMF-DB gibi kurumların dağıtılması, evrensel bir temel gelirin yürürlüğe konması, haf-talık çalışma saatlerinin azaltılması, kamu hizmetlerinin korunması ve özelleştirilen kurumların yeniden kamulaştırılması, göç kontrollerinin kaldırılması ve yurttaşlık haklarının genişletilmesi, çevre ve iklim felaketlerini önleyecek önlemlerin alınması, askeri sanayi kompleksinin dağıtılması, sivil özgürlüklerin korunması, gibi taleplerimiz üzerinden gerçekleşecek.

Kemal Başak

POLİTİKANIN ABECESİ...

D DEMOKRASİ

Demokrasinin sözcük anlamı Antik Yunan dönemindeki site devletlerine kadar uzanmaktadır. Site devletlerinde "yurttaş" sayılanlar (köleler dışında kalan erkekler) bir meydana toplanarak verilecek kararlar hakkında oylamalar yaparlardı, buna demokrasi adı veriliyordu. İsim, Yunanca halk anlamına gelen "demos" ve iktidar (yönetim) anlamına gelen "kratos" sözcüklerinin birleşiminden gelmektedir, halkın yönetimi anlamına gelir.

Demokrasinin sözünün dahi edilmediği feodal dönemin sonlarına doğru tüccarlar, küçük üreticiler ve girişimcilerden oluşan yeni bir sınıf -burjuvazi- yükselmeye ve politik olarak güç sahibi olmaya başladı. Doğal olarak dönemin aristokratları ile bu sınıf arasında bir çıkar çatışması ortaya çıktı. Bu çatışma pek çok devrimci kalkışmayı beraberinde getirdi. Elbette burjuvazi bunu tek başına yapamazdı, bir dizi talep etrafında halkın büyük çoğunluğunu mobilize etmesi gerekiyordu. İşte burjuvazinin demokrasi retoriği böyle ortaya çıktı.

Elbette, burjuvazi iktidarı ele geçirdikten sonra, işçi sınıfına ve ezilenlere karşı "demokrasi"yi kısa bir süre içinde unuttu. Ancak işçi sınıfının hem ekonomik hem de politik bir dizi direnişi sonucu pek çok kazanım elde edildi. Genel oy hakkından, seçme ve seçilme hakkına, sendikal özgürlüklere kadar bütün kazanımlar işçi sınıfı mücadelesi ve devrimci kalkışmaları sonucu kazanıldı.

Demokrasinin en gelişkin biçimi ise işçi sınıfının kendi iktidar araçlarını yarattığı devrimlerde ortaya çıktı. 1871 Paris Komününden başlayan işçi demokrasisi 1905 Rus devriminde Sovyetlerin ortaya çıkmasıyla en uygun aracını buldu. 1917 Ekim devrimi, 1919 Alman devrimi, İtalya'daki iki kızıl yıl, Macaristan Devrimi gibi pek çok devrimde benzer iktidar araçları ortaya çıktı. Seçilenleri geri çağırma hakkı, seçilenlerin ortalama bir işçi ücretinden fazlasını alamaması gibi uygulamalar işçi demokrasisinin doğrudan demokrasiye en yakın biçim olmasını sağladı.

Sosyalistler, burjuva demokrasisi içindeki özgürlükleri işçi sınıfının kazanımları olarak görür, sahiplenir ve korurlar. Ancak, en ileri demokrasi biçimini yani işçi demokrasisini savunurlar.

Can İrmak Özınar

Marksiizm marksizim sohbetleri

Sovyet tipi demokrasi

Sosyalizm teorisi, işçi sınıfı bu teorinin merkezine yerleştiğinde, gerçek bir toplumsal güç olarak tarih sahnesine çıktığında bilimsel bir karakter kazandı. Toplum mühendisliğinin ütopyik toplumsal icatları ve girişimleri yerine sıradan insanların değiştirirken değiştikleri kolektif ve aşağıdan eylemin ürünü olarak sosyalizm anlayışı Karl Marks tarafından geliştirildi.

Sosyalizm, mal ve hizmetlerin küresel üretim zinciri içinde temel üretken güç olan işçi sınıfının, diğer toplumsal sınıflardan bütünüyle farklı olan bir özelliğinin ürünü. Bir yandan sanayi üretiminin parçalanması mümkün değil. Bir okulun, bir hastanenin, bir fabrikanın içinde gerçekleşen üretim parçalanamaz. Bu üretimin gerçekleşmesinin ve yeniden gerçekleşmesinin tek yolu, üretim zincirinin tüm noktalarındaki işçilerin iş süreçlerinin devamlılığının sağlanmasıdır. Okulun elektriği, ısınmaya, temizliğe, öğretmene, muhasebeye, müfredata, tebeşire, sağlık hizmetine vs ihtiyacı vardır. Eğitim hizmetinin üretiminin devamlılığının sağlanması için bir okul içinde bu üretimlerinin hepsinin gerçekleşmesi gerekir. Bir kısmı, elektrik, ısıtma, tebeşir, defter, kalem, bilgisayar ve sağlık gibi, bölge ve hatta ulusal çapta örgütlenmesi gereken bu ihtiyaçlar, neden tek bir sanayinin, tek bir alanda parçalanamayacağını da gösteriyor. Eğitim hizmeti, son derece kolektif bir üretim sürecinin bir parçası.

Üretimin kolektif olması ve üretimin parçalanmaması, emekçilerin ancak kolektif bir üretim yapma yeteneğine sahip olduklarını da kanıtlıyor. İşçi sınıfı bu yüzden daha önceki ve diğer tüm toplumsal sınıflardan farklı, kolektif bir karaktere sahip. Daha önceki ve diğer toplumsal sınıfların, siyasi kurtuluşları için verdikleri mücadele, bu sınıfların üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet haklarını garanti altına almanın aracıyken, işçi sınıfının siyasi kurtuluşu için verdiği mücadele, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyeti ortadan kaldırmanın ilk adımı olarak görülme zorunda bu yüzden. İşçiler başka sınıfları sömürmek için değil, sömürü mekanizmasını dağıtmak için siyasi iktidarı ele geçirmek zorunda.

İşçi sınıfının siyasi kurtuluşu için verdiği mücadele ekonomik hakları için verdiği mücadeleyle bu yüzden kopmaz bir bağa sahip. İşçi sınıfının, bir başka sınıfı sömürmek için bir mekanizmaya ihtiyaç duymaması, özellikle de toplumun küçük bir azınlığını oluşturan mülk sahibi sınıflar gibi çoğunluğu baskı altında tutmak için örgütlenmemesi, işçi sınıfı demokrasisinin sadeliğinin de nedenidir. Her bir yanı iki yüzlülükle, rüşvetle, işkenceyle, polis zorbalığıyla, bürokratik kokuşmuşlukla dolu olan kapitalist demokrasiyi öve öve bitiremeyenler, sıradan insanların yönetemeyeceklerine duydukları derin, sarsılmaz ve biraz da ahmakça bir inançla, tarihi, kapitalizm aşamasında dondurmaya çalışıyorlar. Ama tarih donuk bir şey değil. İşçi sınıfının demokrasisinin nasıl işlediğini gösteren deneyler yaşandı. 1871'de Paris Komününde, 1905 ve 1917 Rus işçi devrimlerinde, kısa süren ömürlerine rağmen, kapitalizmin demokrasiden kat be kat özgürlükçü, eşitlikçi ve basit ve sade yapılarla işleyen işçi demokrasisi deneyleri yaşandı.

Kapitalist demokrasi ekonomik ve siyasi alanı birbirinden ayırır ve zorbalığını bu sayede gölgelemeye çalışırken, işçi sınıfının siyasal demokrasisi, ekonomik mücadelesinin sırasında kurduğu örgütlerin, birliklerinin, grev komitelerinin yaygınlaşması, bu örgütlerin genel bir ayaklanmanın milyonlarca işçiyi kapsayan doğrudan demokrasiye en yakın siyasi merkezlerine dönüşmesiyle şekillenir.

Kapitalist devlet üst kattadır. Burjuva parlamentosu üst katta, esas işlevi en aşağıda, sermayenin zincirlerinin dövdüğü işyerlerinde kapitalist sınıfın egemenliği sağlama almanın aracı olan kapitalist devlet mekanizmasını gölgeler.

Milyonlarca işçinin devrimci eylem içinde şekillenen bilincinin ve yaratıcı yeteneğinin bir ifadesi olan işçi devleti ise zaten alt kattadır. Bütün ayrıcalıkları, profesyonel ordu, polis ve bürokrasiyi, seçilenlerin seçenler tarafından her an geri çağırılabilme hakkının sürekliliğiyle yok etme eğilimini hakim hale getirirken, siyaseti üretim sürecinde, kolektif olarak çalışan sınıfın ellerinde toparlar.

Sovyet tipi demokrasi, bu yüzden kapitalizm altında tüm ezilenlerin özgürlük kürsüsüne dönüşür.

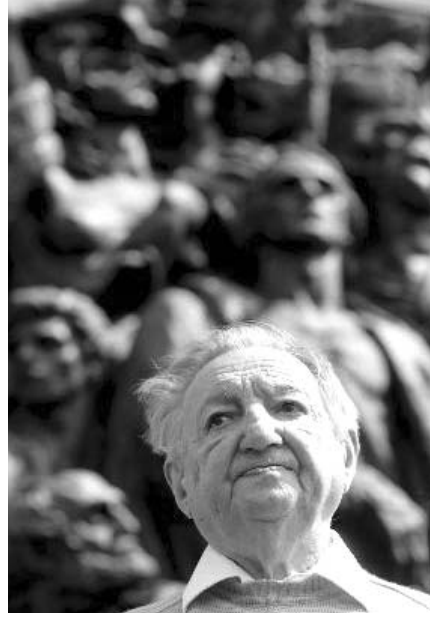
Varşova Gettosu komutanını kaybetti

Polonya'da Varşova gettosunda Nazilere karşı Yahudi direnişinin önderliğini yapan Marek Edelman, aynı şehirde 90 yaşında hayatını kaybetti. Edelman, Z Yayınları tarafından yayınlanan Varşova Gettosu Savaşı isimli kitabın da yazarıydı.

Naziler, 1939 yılında Varşova'yı işgal ettiler. Bu işgal şehirde yaşayan 300.000 Yahudi için ölümler burun buruna geldikleri karanlık günlerin başlangıcı anlamına geliyordu. Kısa süre içinde tüm Yahudiler, tifüsün yaygın olduğu bir bölgeye yerleştirildi ve bu bölgenin etrafı kalın duvarlarla çevrildi. Varşova gettosu böyle ortaya çıktı.

Varşova gettosu her ay 6000 insanın açlıktan ve sefaletten öldüğü, insanların yiyecek bulabilmek için çöplükleri karıştırdığı, dikenli telleri aşmak isteyenlerin Yahudilerin kendi içinden oluşturulan polis birliği tarafından vurulduğu bir cehennemdi. Naziler "üretkenliği arttırmayı" çok önemsiyorlardı, insanları toplayıp çalışma kamplarına göndermek ve Yahudileri canlı canlı yakarak imha etmek bu "üretkenliğin" önemli bir parçasıydı. Toplu bir ayaklanma mümkün gözüküyordu, insanların moralleri sıfır noktasındaydı ve herhangi bir karşı çıkış ölümler eş anlamıydı. 1941 yılında sistemli bir imha politikası hayata geçiyor.

1942 yılında sosyalist bir programa sahip Yahudi işçi birliği olan Bund tarafından ilk savaş örgütü ZOB kuruldu. Edelman, Bund'un gençlik örgütünde sosyalist bir Yahudiydi.

1942 Temmuz'unda toplu tasfiyeler başladı. Tüm "üretken olmayan Yahudiler" doğuda bir bölgeye gönderilmeye başlandı. Eylül ayına gelindiğinde gettoda sadece 60.000 kişi kalmıştı.

18 Ocak 1943'te ikinci tasfiye hareketi başladı. Getto halkı bu sefer direnmeye kararlıydı. ZOB ve Yahudi Askeri Birliği (ZZW)'nin bir araya gelmesi ile ilk silahlı direniş başladı. Naziler, iki ateş arasında bırakıldı, çatışmalar 4 gün sürdü. Getto direnişçileri aralarında lider kadrosundan insanlar da olmak üzere ağır kayıplar vermelerine rağmen, Alman birlikleri geri çekildi, ZOB bazı silahları ele geçirmeyi başardı.

Naziler, Nisan ayında bir tasfiye operasyonu daha başlattılar. ZOB tekrar direnişe geçti, Marek Edelman bu dönemde ayaklanmanın liderlerinden Mordechaj Anielewicz'in ölümü üzerine Getto direnişinin önemli liderlerinden birisi oldu. Direniş, Mayıs ayına kadar sürdü. 8 Mayıs'ta Naziler, ZOB'un yer altı karargahına ulaştı. 16 Mayıs'ta ZOB'un cephanesi tükendi ve direniş sona erdi. Edelman dışındaki ZOB önderliği, Nazilerin eline geçmemek için intihar etti, Edelman ise bir liderin intihar etme şansı olmadığı düşüncesindeydi. Ayaklanma sırasında 13.000 Yahudi öldürüldü, 50.000'i ise toplama kamplarına gönderildi. Varşova gettosu ayaklanması yenildi ancak Nazilere karşı direnişin en açık kıvılcımı oldu, 1 yıl sonra Varşova ayaklanması gerçekleşti.

Edelman, Polonya İşçi Partisi'ne bağlı Halkın Ordusu isimli bir yer altı örgütünün aktivistlerinden yardım alarak kaçtı ve sonra onlara katılarak 1944'teki Varşova ayaklanmasına katıldı. Savaş sonrasında kardiyolog oldu. Polonya'da "sosyalizm" adı altında kurulan devlet kapitalist rejimin baskılarına karşı Edelman, 1976'da İşçileri Savunma Komitesi'ne katıldı. Bu hareket sonunda Dayanışma Sendikası'na dönüştü.

Marek Edelman, hayatı direnişin içinde geçmiş birisiydi, önce Nazilere sonra stalinist bürokrasiye... Yoldaşları onu unutmayacaklar.

Can Irmak Özınarır

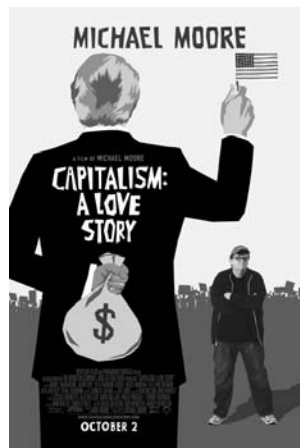
SİNEMA

YENİ BİR FİLM EKİMİ...

17-25 Ekim tarihleri arasında İstanbul'da gerçekleşecek "Film Ekimi" kapsamında vizyon henüz girmemiş (bir kısmı belki de hiç giremeyecek) 22 filmin gösterimi yapılacak. Bir süredir Türkiye'de görmeyi beklediğimiz dikkat çeken yapımlar şunlar:

KAPİTALİZM: BİR AŞK HİKAYESİ

(Michael Moore)
Yaşadığımız mali krizin peşi sıra kapitalizmin nasıl işlediği üzerine kafa yoran Michael Moore yine kendi araştırma metoduyla konuyu açıklığa kavuşturmaya çalışıyor. 20 yıl önce yönetmenliğini yaptığı ilk belgesel filmi "Roger ve Ben" küresel kapitalizmin nasıl işlediğini kapı kapı gezerek anlamaya çalışan Moore, yaşadığı şehirdeki General Motors fabrikasının neden

kapandığını anlamak için şirketin CEO'sunun peşine düşmüş ona ulaşmayı üzerine bir film ortaya çıkarmıştı. Bu seferde Wall Street'te kapıları aşındırarak ödenen yüz milyarların nereye gittiğini sorguluyor.

CHE

(Steven Soderbergh)
Ernesto 'Che' Guevara'nın hayatı üzerine kapsamlı bir araştırma sonucu ortaya çıkan iki bölümlü 'Che' isimli film

yönetmen Steven Soderbergh ile oyuncu Benicio Del Toro'nun ortak saplantılı projesi olarak bahsediliyor. İlk bölümü Küba Devrimi'ne odaklanan filmin ikinci bölümü Bolivia günlerini konu ediyor. Pek çok ödül alan filmi seyreden Hugo Chavez, Del Toro'yu Caracas'ta ağır layıp beğenisini belirtiyor.

BEYAZ BANT

(Michael Haneke)
Birinci Dünya Savaşı'nın arifesinde, Almanya'nın kuzeyinde bir kasabadaki çocuk korosuna odaklanan Michael Haneke kasabada yer eden baskıcı ceza kültürünün yerleşik hale gelmesiyle gelişen olaylara göz atıyor. Faşizmin Almanya'da yükselişinin kültürel sebeplerini ele alabileceğimiz bir çalışma.

LONDRA NEHRİ

(Rachid Bouchareb)
2005 yılında Londra'da

gerçekleşen bombalama olaylarının ardından kaybolan çocuklarını arayan iki yetişkinin karşılaşmasıyla başlayan hikaye, kızının müslüman olduğunu öğrenen İngiliz annenin ön yargılarıyla mücadelesi üzerine odaklanıyor.

POLYTECHNIQUE (Denis Villeneuve), KAN ARZUSU (Park Chan-wook), CENNET BATIDA (Costa Gavras)...

Antikapitalist Blok'un IMF ve Dünya Bankası'na karşı kampanyası sona erdi

Halk IMF'ye karşı, sokak bizden yanaydı

İSTANBUL:

■ Antikapitalist günler, aynı tarihlerde yapılan IMF toplantılarına karşı 1 Ekim'de emek örgütlerinin yürüyüşü ile başladı. GSS yasasının yıldönümü sebebiyle hem yasayı hem de bu yasayı dayatan IMF'yi protesto ettik. Antikapitalist Blok olarak kitlesel katıldığımız eylemde IMF ve Dünya Bankası'na karşı yeni bulduğumuz sloganlar ilk kez sokaklarda yankılandı. 'Milyonlar aç, milyonlar işsiz yaşasın küresel direnişimiz' sloganıyla mücadelenin küreselliğine dikkat çektik. Eylemde içlerinde Esenyurt Belediyesi'nde işten atılan Belediye-İş üyeleri, Arçelik'te direnen Nakliyet-İş üyeleri, Sinter fabrikası önünde direnişte bulunan Birleşik Metal-İş üyeleri ve işçileri, Sabiha Gökçen Havalimanı'nda işten atılan Hava-İş üyelerinin de bulunduğu yüzlerce kişi kortejler oluşturarak Tünel'den Taksim Meydanı'na yürüdü.

■ 2 Ekim Cuma günü, binlerce bildiri dağıtarak tanıtımını sokakta yaptığımız "Küresel Kapitalizmin Esas Örgütleri" toplantımızı Bilgi Üniversitesi Dolapdere kampüsünde yaptık. 'IMF-DB ve Krizdeki Dünya Karşıt Sesler' forumu kapsamında Antikapitalist Blok tarafından düzenlenen toplantıda İrem Nur Aksu moderatörlük görevini yürütürken, KESK genel başkanı Sami Evren, sosyalist milletvekili Ufuk Uras ve Antikapitalist Blok'dan Doğan Tarkan konuştu. Yoğun ilgi gören toplantıda ilk sözü alan Sami Evren "IMF hangi ülkeyle ilişkiye girmişse bunun bedelini bütün toplum ödemiştir" dedi. IMF'nin bu Türkiye'de bu kadar rahat toplantı yapabilmesinin sebebinin sendikal hareketin zayıflığı olduğuna dikkat çeken Evren, IMF'ye karşı etkin muhalefet için sendikal yapıların da değişmesi gerektiğini belirtti. İkinci sırada söz alan Doğan Tarkan, yaşanan ekonomik krizin neoliberal yalanları teşhir ettiğinin altını çizdi. "IMF ne kadar itibar kaybederse kaybedsin işçilerin mücadelesi olmadan yıkılmaz" diyen Tarkan birleşik mücadele çağrısı yaptı. Son olarak söz alan Ufuk Uras ise krize direnmek için öncelikle krizi tam olarak anlamak gerektiğine dikkat çekerek para-para ilişkisinin artı değer üretmediğini söyleyen Marks'ın krizi öngördüğünü söyledi. Neoliberalizme karşı alternatif bir kamusalın gerekliliği üzerinde duran Uras, bunun için de yeni bir sol odağın gerektiğini söyledi.

■ Antikapitalist Blok 3 Ekim Cumartesi günü Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu'nun (Küresel BAK) TÜSİAD önünde yaptığı basın açıklamasına katıldı. "Paranız

Foto: Umut Gayretli

füzünüz batsın, biz barış istiyoruz' pankartı arkasında Galatasaray Meydanı'nda toplanarak, 7.8 milyar dolarlık füze sistemi alınması için IMF ile bir an önce anlaşma yapılmasını isteyen TÜSİAD'a yürüdük. Üstelik Türkiyeli kan içicilere bir de sürprizimiz vardı. O çok istedikleri füzelerin bir maketini TÜSİAD'ın önüne bıraktık ve kimin savaş istediğini teşhir ettik. Burada yapılan basın açıklamasını okuyan Eğitim-Sen eski genel başkanı Alaaddin Dinçer "IMF'den alınan her kuruşu afiyetle yiyen sizken, bu ziyafetin hesabı on yıllardır yoksullara kesiliyor" dedi. Coşkulu geçen eylemde "Dur de, dur de IMF'ye Dur de", "IMF Defol bu gezegen bizim", "Biz antikapitalistiz" sloganları atıldı, davul ve düdük çalındı.

■ 4 Ekim Pazar günü toplantı başladı. Bilgi Üniversitesinde saat 10.00'da başlayan toplantının adı 'Kapitalizme karşı küresel düşün yerel örgütlen' idi. Neoliberalizmin mağdurlarının deneyimlerini paylaştığı ve çözümü tartıştığı toplantıda Eğitim-Sen üyesi Erdal Dede ile Antikapitalist Öğrenciler'den Onur Devrim Üçbaş konuşurken

moderasyon görevini Antikapitalist Blok'dan Esra Erener yaptı. Dinleyenlerin de katılımıyla açık bir foruma dönüşen toplantıda ilk sözü alan Erdal Dede; Kapitalizmin ve özel olarak IMF'nin yarattığı tahribat hakkında kısaca bilgi verdikten sonra bunun Türkiye'de eğitime nasıl yansığını anlattı. Eğitim emekçilerinin sorunlarını açıklayan Dede, bu sektörde neoliberal politikalarla karşı etkin bir direniş yürütülememesinin sebebinin eğitim emekçilerinin bölünmüşlüğü olduğunun altını çizdi. Onur Devrim Üçbaş ise krizin bedelinin emekçi çocuklarına, öğrencilere ödetilmeye çalışıldığını vurgularken, bunun küresel bir saldırı olduğunu, dolayısıyla direnişin de küresel olması gerektiğini söyledi. Asil Çelik işçilerinden 50 D mağduru asistanlara birçok deneyimin aktarıldığı toplantı oldukça verimli geçti.

■ 'Başka bir dünya mümkün' sloganı için antikapitalist hareketin ana sloganı denilebilir. 5 Ekim Pazartesi günü ise antikapitalistler olarak bu sloganı gerçeğe dönüştürdük ve kendi dünyamızı

yanımızda getirdik! 18.30'da Galatasaray'da buluşarak Küresel BAK'ın yaptığı basın açıklamasına katılan Antikapitalist Blok, üzerinde 'Başka bir dünya mümkün' yazan dünya balonu ve devasa barış bayrağı ile İstiklal Caddesini şenlik alanına çevirdi. Seattle ruhunu İstanbul'a taşıyan tek IMF karşıtı eylem olma özelliğini taşıyan eylemde Galatasaray Meydanı'ndan Taksim Meydanı'na yürüdü. Sürekli ses çıkaran yüzü aşkın katılımcı; DİSK başkanı Süleyman Çelebi'ye yapılan silahlı saldırıyı 'DİSK'e uzanan eller kırıl-sın' sloganıyla lanetlerken, El-Aksa'daki Filistinlilere saldıran İsrail'i de unutmadı. 'Katil İsrail, Filistin'den Defol, Milyonlar aç işgal altında yaşasın küresel intifada' sloganlarına eylemin dışından da katılım oldu. İstiklal caddesinden korteje katılımın Taksim'e kadar sürdüğü eylemde barış bayrağının üzerindeki dünya güzel bir görüntü oluşturdu. Basın açıklamasının sonunda 'IMF'siz İstanbul, IMF'siz Gezegen' sloganı atıldı ve "Sokağa eyleme, gel değiştirmeye, dünya değişir, dünyayı değiştir" denildi.

İZMİR:

IMF elini cebimizden çek!

Si izmir - Silah, sömürü, sefalet, IMF dağıtılsın! şeklinde pankart açan Antikapitalist Blok, "IMF elini cebimizden çek" "Çek çek çek git Imf defol git", "IMF defol bu gezegen bizim", "Al al al, çal çal çal, Imf zirveni al başına çal", "Milyonlar aç milyonlar işsiz yaşasın küresel direnişimiz" sloganları eşliğinde Sevinç Pastanesi'ne dek yürüdü. Yürüyüş sonunda, Antikapitalist Blok'un basın bildirisi ise Nalan Damarsardı tarafından okundu.

internet

ozurdiliyoruz.com
barisarock.org
kureselbarisveadalet.org
kureseylem.org
durde.org
hranticinadaleticin.com
7omilyonadim.org

Sosyalist İşçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm
-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim
-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.
-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.
-İşçi sınıfına, işçi konyeslerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.
-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.
-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadelenin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.
-Sosyalist kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.
-Sosyalistler insanların cinsel tercihlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Entemasyonizm
-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeyi karşı çıkarlar.
-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdır. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.
-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini destekler.
-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir.

Devrimci parti
-Sosyalizmin gerçekleştirilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylece bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.
-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır. Bu fikirlere katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

sosyalist işçi

■ Z Yayıncılık ve Tanıtım Hizmetleri Ltd. Şti.
■ Sahibi: Ayşe Demirebilek ■ Sorumlu Yazışmaları
Müdürü: Volkan Tamusta ■ Adres: Caferağa
Mahallesi, Nail Bey Sokak, No: 9/15, Kadıköy/İstan-
bul ■ Baskı: Yön Matbaacılık, Davutpaşa Cad. Güven
Sanayi Sitesi, B Blok, Kat 1, No: 366 Topkapı,
İstanbul-0212 544 66 34 ■ Yerel süreli yayın,
haftada bir yayınlanır. www.sosyalistisci.org

“Sahadaki suç: Irkçılık”

"1992'de Diyarbakır'dan Bursa'ya geldik. Ailece Diyarbakır'ı tutarız. Maçta 'PKK dışarı' diye bağırılmaya başladılar. 'Biz PKK değiliz' diye cevap verilince olaylar başladı. Üzerimize adeta taş ve koltuklar yağdıyordu. Maç süresince sürekli gözüm havada yanımda bulunan oğlum ve yeğenimin üzerine bir şey geliyor mu diye baktım, korktum."

Diyarbakırspor'un Bursaspor'la yaptığı karşılaşmada oğlu ve yeğeni ile saldırıya uğrayan Edip Muratakan böyle anlatıyor maçta yaşadıklarını. "Ne mutlu Türküm diyene" pankartının açıldığı, Diyarbakırspor taraftarlarına saldırılan, PKK ve Kürt halkı aleyhine küfürlerin uçuştığı bu maç; ne Bursaspor için, ne de Türkiye futbolu için bir ilk.

Geçen sezon, Gençlerbirliği içindeki tartışmalar, basına yansıdığı anda Samet Aybaba Mısır kökenli El Saka hakkında "Beni bir Arap'a tercih ettiler" demişti. Galatasaray-Sivas maçında ise, Sivasspor'un İsraili oyuncusu Pini Balili aleyhinde "Kahrolsun İsrail, O... ç... Balili" tezahüratları yapılmış, federasyon ise bu teza-huratu ırkçılık olarak değerlendirmemişti.

Bursaspor taraftarları ise, 2006 yılında Gökkuşluğu Derneği tarafından düzenlenmesi planlanan LGBTT yürüyüşünü engellemek için harekete geçmiş, polislin tutumunun da etkisi ile yürüyüşü gerçekleştirememişlerdi. Bursasporluların hakaret, tehdit ve küfürlerle dolu yaptıkları açıklamalar ve saldırgan bir şekilde eylemi engellemeleri karşısında herhangi bir işlem yapılmamıştı.

Son maçta yaşananların "sıradan vatandaş" tepkisi olduğu yönündeki görüşler ise en hafif deyimleriyle yanlış. Bursaspor içindeki taraftar gruplarının saldırgan ve ırkçı yaklaşımları özellikle Bursalılar tarafından çok iyi biliniyor. Üstelik, bu gruplar bütün taraftarları kapsamadığı gibi, büyük kısmının faşist parti üyelerinden oluştuğu da bilinen bir gerçek. Yani, yaşanan olay zaten ırkçı olan bir grubun, bunu tribüne taşıması.

Özetle Diyarbakırspor maçındaki olayların sorumlusu, örgütlü bir şekilde hareket eden; Dağlıca

saldırısından sonra bütün Bursa sokaklarında kürtlerin işyerlerine yönelik saldırılarda bulunan ve aynı zamanda tribünlerde de boy gösteren faşistler.

Dünya tribünlerinde ırkçılık

Futbolun kirliliği yüzü ırkçılık yalnızca Türkiye'de yaşanmıyor elbette. Tüm dünyada futbol, ırkçılığın propaganda aracı olarak ırkçı örgütler tarafından kullanılıyor.

Futbolun küresel ölçekte bir pazar haline dönüşmesiyle beraber sahalarda ırkçılık görülmeye başlar. Bilinen yaygın örneklerden biri 1916'daki Güney Amerika Kupası olayıdır. Uruguay-Şili karşılaşmasında 4-0 yenilen Şili maçın iptalini ister. Gereğesi ırkçılığın çok açık bir örneğidir. Şili heyeti Uruguay'ın iki oyuncusunun insan olmadığını söyler, zira onlar siyahtır.

70'lerde İngiltere sahalarda yaygın olarak görülen siyah oyunculara muz fırlatmak gibi ırkçılık örnekleri ise verilen mücadele sayesinde Avrupa'da İngiltere'yi tribünlerinde en az ırkçılık örneği görülen ülkelerden biri haline getirmiş durumda.

İtalya'da ise kendi takımında bile siyah ve yabancı oyuncuya tahammül göstermeyen ve yine dünyadaki örneklerinden şaşmayan bir şekilde taraftar çoğunluğunu örgütlü faşistlerin oluşturduğu Lazio takımı tribünlerinde sık sık Mussolini portreleri, Faşist Parti flamaları görmek mümkün.

"Modern ve kapitalist" bir ideoloji

Tribünler, ırkçılığın yaygınlaştırılması için yalnızca bir araç işlevi görüyor. Irkçılık, sadece sahada değil, saldırgan yüzünü yaşamın her alanında göstermeye çalışıyor. Çünkü, ırkçılık çoğu

zaman düşünülünün aksine, hem kapitalizmin dünya ölçeğinde ortaya çıkışıyla eşzamanlı ortaya çıkmış, hem de bu yanı sıra "modern" bir ideoloji.

Irkçılığın temelleri, 17. yüzyıla doğru sömürgecilik ile atıldı. Yeni sömürgelelere "fetihler" misyon faaliyetleri ile temellendirilmekte, eski bir terim olan "barbar-uygar" ekseninde uygarlığı götürme temel amaç olarak kullanılıyordu. Yeni dönemin önemli bir özelliği, "barbar-uygar" eksenin "insan olmayan ırklar ile insan ırklar" arasına kayması oldu. Böylece, kapitalizmin ilk döneminde önemli bir emek gücü olarak köle emeğinin kullanılmasının da temelleri atıldı.

Bu ideolojik alt yapı, bugün yaygın olarak köle emeği ihtiyacına cevap vermek için kullanılıyor. Irkçılık, küçük kardeşi milliyetçilik gibi; bir yandan işçi sınıfının birlikteliğine engel oluyor ve öte yandan ülkelerin ulusal çıkarları ekseninde bir yapay havuz yaratıyor. Patron işçi arasındaki çelişki, içerideki diğer uluslara ve emperyal çıkarlar ve hatta savaşlar sözkonusu olduğu zaman ise binlerce kilometre uzak-taki halklara yöneltiliyor. Böylece işçiler bir yandan patrona karşı birleşemezken aslında patron için birleşmiş olabiliyorlar.

Özellikle kriz dönemlerinde yaygınlaştırılan "hepimiz aynı gemideyiz" yurtçu-milliyetçi söyleminin ise hızla ırkçılığa evrilmesi de tarihte yaşanan örneklerden.

Durma, Dur De!

Irkçılığı gündelik hayatın her alanından defetmek için aralıksız bir mücadele sürdürmek zorundayız. Bursaspor taraftarının ırkçılığı karşısında gelişen tepkiler nedeniyle artık tribünlerde etnik ayrımcılık nedeniyle kulüplere ceza uygulaması başlatıldı. Türkiye Futbol Federasyonu Disiplin Talimatı'na olaylardan sonra eklenen bir fıkra ile artık Türkiye'de "herhangi bir takımın mensuplarını veya taraftarlarını aşağılamak, tahrik veya taciz etmek amacıyla; etnik veya bölgesel ayrımcılık içeren" slogan ve pankartlar cezai yaptırımla karşılaşacak.

Ersin Tek

IRKÇILIĞA KARŞIYSAN

Irkçılık, insanlığın düşmanı bir ideoloji olarak, daima kan dökmekle ilişkili olmuş ve egemen küçük bir azınlığın çıkarları için kullanılmıştır.

Türkiye, son yıllarda giderek kabaran ırkçı bir dal-ganın içine itiliyor. Irkçılık, giderek sıradanlaşarak ve kurumsal yapılar tarafından meşrulaştırılarak yaşamımızın her alanına sızıyor. hrant dink cinayetinin ardından bir kez daha gördük ki, her an harekete geçmeye hazır silahlı çeteler var ve bunlar bazı siyasi partilerden ve devlet bürokrasisinden destek görüyor.

Ancak bu marjinal gruplar küçük bir azınlık. Irkçılığı ve milliyetçiliği onaylamayan büyük çoğunluk ise suskun. asıl mesele bu sessiz çoğunlukla buluşmak, birlikte harekete geçebilmenin yollarını bulmak. Hrnt'ın cenazesi buna güzel bir örnek oluşturuyor.

Başka bir dünyanın mümkün olduğunu küresel düzeyde dile getirdiğimiz günümüzde, insanları 'ırk', 'ulus' ve 'vatan' kavramları üzerinden karşı karşıya getiren zihniyeti mahkum etmemiz gerekiyor. milliyetçilik, ulusalcılık, yurt-severlik, vatansızlık gibi ayrı isimlerle ifade edilen şey aslında aynıdır. hepsinin sonu ırkçılığa ve ayrımcılığa varır.

Oysa hiçbir ulus, hiçbir insan diğerinden üstün değildir. farklılıklarımıza rağmen birlikte olmak, zenginliktir. Bunu yüksek sesle haykırabilmeli, karşı çıkan herkesi kamu vicdanında mahkum edebilmeliyiz.

Biz, bu amaçla bir araya gelip, 'ırkçılığa dur de!' fikrine katılan herkesle buluşmak, dayanışmak ve birlikte mücadele etmek üzere yola çıktık.

Irkçılığın yasalarca suç sayıldığı, çocuklarımızın her türlü ırkçı fikirden temizlenmiş kitaplarla eğitildiği, kim-senin kültürel, siyasal, din-sel ve cinsel kimliğinden dolayı korku içinde yaşamadığı bir türkiye ve dünya için mücadele etmek istiyoruz.

"Ben ırkçılığa ve milliyetçiliğe karşıyım" diyen herkesle bir araya gelerek, kalıcı adımlar atmaya çalışıyoruz. Sen de dur de!

www.durde.org

Küresel ısınmaya karşı küresel eylem

12 ARALIKTA SOKAĞA

KÜRESEL EYLEM GRUBU

www.kureseylem.org